

CAITLIN CLARK

Vis și realitate

Traducerea și adaptarea în limba română de ION NICULESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Ușa luminată a camerei se desenează celor din obscuritate. Se vede un bărbat care intră furișându-se. Îi apare întâi chipul, cu o chică blondă și rebelă deasupra ochilor albaștri. Surâse larg, dar asta nu risipește neliniștea provocată de apariția lui ciudată. Se vede că nu era așteptat.

Deodată, silueta amenințătoare a necunoscutului intră în întuneric. Asta nu durează mai mult de cinci minute, dar momentul e teribil. Când reapare, bărbatul se află lângă un pat cu baldachin. Se apleacă fără zgomot și cu mâinile sale puternice și bronzate trage draperia albă...

În pat dormea ea, inconștientă de pericolul prin care trece. Îți vine să strigi ca să se trezească, să o poți ajuta. E atât de nevinovată, cufundată în vise... Se poate vedea cum privirea bărbatului se asprește, devenind ca o mască de oțel albastră! Draperia trasă lasă să se vadă picioarele superbe ale tinerei femei și cămașa de noapte neagră, mototolită în timpul somnului. Dar ochii, tiviți de gene lungi, îi rămân în continuare închiși.

Bărbatul îi mângâie gâtul delicat și obrajii de mătase, abandonati acum, fără voie, dorințelor lui... Îți vine să te repezi în cameră și o salvezi pe tână adormită...

Dar în ultimul moment realizezi că nu e vorba decât de un film de dragoste, că ești acasă, așezat confortabil în fața televizorului și că urmărești serialul de mare succes „Zorii dragostei noastre”.

Este greu să-i porți pică lui Tony Richmond! mai ales că joacă o scenă cu Shirley Padgett, debutantă surprinzător de talentată și realmente seducătoare! Camera de filmat face gros-plan pe mâna bărbatului care mângâie umărul dezgolit al tinerei fete. Ea se trezește și o umbră de spaimă îi tulbură privirea înainte de a-l

recunoaște și a i se arunca în brațe.

O dată în plus te-ai lăsat prins în joc! Frumoasa Shirley Padgett și-a interpretat minunat partitura, iar neprevăzutul pare în mod natural legat de numele ei.

* * *

De altfel, cu câteva luni în urmă, pe platoul de filmare, Jerry, regizorul serialului, o felicita pe Shirley la terminarea unei scene.

— Ce succes, Shirley! A fost exact cum mi-am dorit...

„Zorii dragostei noastre” bătea toate recordurile de popularitate. Shirley fusese angajată la început pentru un rol secundar de trei săptămâni, dar scenariștii, cucerți de jocul ei, îi scriseseră mai apoi o partitură care devenea tot mai impresionată în intriga serialului.

Bucuria lui Shirley ar fi fost completă dacă n-ar fi existat două lucruri care o nelinișteau și cărora nu le găsea rezolvare.

În primul rând avea dificultăți enorme în a juca scenele de dragoste. Nu reușise încă să facă în așa fel încât flacăra pasiunii și a dorinței, conținută în rol, să treacă ecranul.

Tony, partenerul ei, n-o putea ajuta, iar Shirley, fără să îndrăznească să-i spună asta lui Jerry, găsea că e cel puțin ciudat ca o tânără să se arunce așa, dintr-odată, în brațele unui necunoscut...

Și în al doilea rând, mai era și Sarah Dalton!

Sarah Dalton fusese angajată mai mult pentru numele ei, care făcuse înconjurul lumii, împreună cu chipul său sofisticat, publicat pe copertile tuturor revistelor pentru femei. Dar la treizeci de ani ea nu mai oferea decât un palid reflux de frumusețe. N-avea niciun pic de talent actoresc, iar caracterul frivol și irascibil o făcea nesuferită și tulbura atmosfera de pe platou.

Brusc, tot platoul începu să se agite, Toți se îngrămădeau să-l zărească pe noul venit. Acesta zâmbea ușor, dar trăsăturile sale erau mai marcate decât cele ale lui Tony. De asemenea, era și mai înalt decât acesta, având părul negru și ochii albaștri, strălucitori. Intrarea sa pe

platou n-avea nicio legătură cu turnarea unei scene, dar Shirley se gândi că totuși ar fi putut să treacă drept o performanță actricească remarcabilă.

— Burt! Ce surpriză, nu te așteptam atât de curând...

Jerry se repezi să-l salute pe necunoscut. Shirley îl recunoscuse pe Burt Morgan, un celebru chitarist rock, cu o remarcabilă carieră internațională, căruia Sarah și începuse să-i facă ochi dulci. Tot platoul era de altfel cucerit de farmecul irezistibil al vedetei. Shirley avu un moment de indispoziție.

— Nu suntem niște începători! Nu înțeleg de ce ar trebui să ne oprim pentru Burt Morgan. La urma urmei nu-i decât un muzician... care n-are ce căuta pe platou!

Își regretă imediat cuvintele. Toți păreau s-o privească cu reproș. Se înroși violent când Burt o întrebă cu voce gravă și răscolitoare:

— Vorbeați despre mine?

— Nu... nu... îmi pare rău, nu voiam să spun...

— Nu mai știți ce spuneți! Asta este îngrijorător pentru o actriță!

— Îmi pare rău pentru că ați auzit și îmi cer scuze, reluă ea.

— Ba nu, cred că aveți dreptate. Nu sunt decât un chitarist și poate asta nu e o meserie foarte respectabilă, în viziunea dumneavoastră.

— Ascultați, v-am spus că regret. Eu...

— Ați spus-o pe un ton insultător!

Shirley aruncă o privire rugătoare spre regizor, dar acesta rămase impasibil.

— Domnule...

— Sunt muzician, miss Padgett, și niciodată n-am pretins altceva! Sunt mândru de asta, tot așa cum ați putea fi și dumneavoastră de meseria de actriță.

Ochii lui, de un albastru profund, o fixau necruțător, ceea ce îi dădea impresia neplăcută că se află fără nicio apărare sub privirile lui de oțel.

— Care va să zică sunteți actriță? accentuă el ca pentru a-i face jena și mai greu de suportat și coborându-

și privirea de-a lungul picioarelor ei, abia ascunse de halatul aruncat pe umeri după filmare.

Umilirea o înăbușea pe Shirley...

Deodată bărbatul îi mângâie obrazul cu delicatețe...

Simțind o furnicătură pe piele, tânăra femeie se retrase brusc.

— Îmi este indiferent ce credeți! Sunt o actriță, joc rolul Alanei Durban în „Zorii dragostei noastre” și ăsta e singurul lucru care mă interesează...

— Oh! Da, îmi amintesc! Jucați foarte bine în roluri de femei ușoare, seducătoare... vă aruncați de gâtul bărbaților cu multă naturalețe!

— Vă înșelați! Bărbații mă intimidează... La urma urmei nu-mi puteți reproșa faptele unui personaj de serial. Joc rolul Alanei, dar nu sunt Alana! Îmi pare rău dacă vă dezamăgesc...

Înainte să poată face un singur gest, Burt Morgan se apropie de ea.

— Și cum va fi când veți juca prima oară scena unui lung sărut de îndrăgostită?

Apoi își apropie buzele de ale ei și o sărută. Toată lumea de pe platou se destinse, amuzată, iar Shirley, în mod cu totul surprinzător, nu simți dorința de a se opune. În îmbrățișarea lui puternică, bărbătească și dulce totodată, simțea că plutește.

Când reuși să se desprindă din brațele lui, părăsi platoul fără să mai scoată un sunet și fără a mai privi spre cel care o tulburase atât de puternic cu îndrăzneala lui arogantă.

Capitolul 2

— Ești sigură că nu vrei să mănânci altceva, Shirley? Știu că-ți place să mănânci vițel marsala, la Luigi.

Tânăra îi răspunse impresarului ei, Claire, dând negativ din cap.

— Dacă o să mănânc așa ceva, de mâine va trebui să trec la regim. O salată este mai bună...

— Îți trebuie mai mult decât atât după o zi de filmare. O actriță ca tine, care are focul sacru, se dăruiește enorm,

fără să mai vorbim de lecțiile de actorie, de dans și exercițiile de aerobic...

— Focul sacru!

Da, chiar așa! Nu mai trebuie să te lupți. Rolul ăsta din „Zorii dragostei noastre” este șansa pe care o așteptai, draga mea... bani, fotografii, articole în ziare...

— Oh, te rog! Nu-mi mai spune asta după ce toată după-amiaza a trebuit să joc un fel de v-ați ascunselea cu Toni prin pat. Hai să vorbim de altceva! Spune-mi ce căutăm aici.

— Știi foarte bine. Ți-am mai spus că o să mă întâlnesc cu cineva de la Nassau Coliseum astă-seară... Mm, ce bun! Chiar nu vrei să mănânci?

— Nu, mulțumesc. Prea multe calorii... Nassau Coliseum e o sală de hochei? Să nu-mi spui că reprezinți și vreuna din echipe...

— Sigur că nu. Dar acolo se țin și concerte și în seara asta va fi unul la care țin să asist în mod special.

— Dacă voiai să mergi la un concert nu trebuia să ajungem în Long Island. La Lincoln Center puteam să ascultăm un recital din Chopin...

— Ești pe din afară, e vorba de un concert rock. Și e vorba și de munca mea. N-ai cum să scapi! Va trebui să mă însoțești!

— Claire, spune-mi cinstit. E vorba despre vreun muzician care te interesează în mod deosebit? Ai început acum să reprezinți și interesele unor grupuri rock?

— Nu, dar mi-ar plăcea să am șansa asta. De fapt Jerry mi-a cerut să merg să-l văd.

— Mă rog, dar nu înțeleg. E vorba de vreun prieten al lui?

— O cunoștință, mai degrabă.

— Ceva îmi scapă. Am făcut tot drumul ăsta pentru a discuta cu un pianist pe care Jerry abia dacă îl cunoaște?

— Nu e vorba de un pianist, ci...

— Doamnele sunt gata să dea comanda? le întrerupse șeful de sală.

— Imediat, răspuse Claire, cuprinsă de o poftă de

mâncare feroce. Eu am să iau meniul din seara asta, iar prietena mea o salată...

Apăsându-și coatele pe masă, Claire se aplecă spre Shirley cu un aer misterios.

— Hai, povestește-mi ce ai făcut azi.

— Îngrozitor, gemu tânăra actriță, cu un suspin. Am înregistrat episodul de mâine, în care eu n-am avut nicio replică și a trebuit doar să joc o scenă de dragoste cu Tony.

După incidentul cu Burt Morgan, Shirley se simțea singură. Până la urmă ce căuta ea în această seară de octombrie într-un restaurant din Long Island, când Manhattanul ar fi putut fi mult mai distractiv?

— Claire, întrebă ea brusc, de ce mergem astă-seară la Coliseum?

— Ți-am mai spus, ca să vedem pe cineva.

— Și din ce motiv trebuie să fiu și eu acolo?

— Ca să-mi ții companie, Shirley. Ca să-mi faci o plăcere.

— Și pentru a-i face plăcere lui Jerry. Totuși, nu mi-ai explicat de ce.

— De acord. N-am vrut să-ți spun înainte, dar fiindcă trebuie să știi...

— Cine cântă astă-seară? i-o tăie Shirley. Pe cine va trebui să ascultăm?

Claire privi în jur cu un aer detașat, parcă pentru a găsi o exprimare potrivită, apoi lansă scurt:

— Burt Morgan! Shirley, ascultă: este pe punctul de a semna un contract pentru „Zorii dragostei noastre”. Jerry a fost foarte impresionat de întâlnirea voastră de azi-dimineață. Mi-a povestit tot.

— Impresionat? Burt Morgan m-a făcut să-mi pierd calmul... Și pentru ce, mă rog, și-a permis să-ți povestească scena...?

— Jerry nu vede lucrurile așa. Disputa voastră i-a plăcut. A fost altceva decât banalitățile care se pot auzi pe platou.

— Și atunci? întrebă Shirley, neliniștită.

— Jerry a organizat o întâlnire cu producătorii în

după-amiaza asta: au intenția să vă facă să filmați împreună.

— Nu vorbești serios! Burt va prelua rolul lui Tony? E imposibil, totul este pregătit pentru...

— Au timp să schimbe personajele. O să începeți să filmați împreună abia săptămâna viitoare. Îți dai seama, Shirley? E fantastic!

— Claire!

— Toată lumea te va vedea jucând împreună cu el... Hollywood, Boadway, chiar și Europa. Asta o să te lanseze **într-un** fel incredibil! Bineînțeles că rolul tău o să fie mai lung.

— Nu cred un cuvânt. Vom ajunge la catastrofă!

— Categorie nu, draga mea. Jerry crede că formați un cuplu perfect. Iar Burt este pe cale să accepte rolul.

— Bine, dar el nu este actor. Jerry bate câmpii!? îl vrea în serial pentru numele lui.

— Exact! Toată lumea dorește să-l vadă pe Burt Morgan pe micul ecran.

Un fel de neliniște o cuprinse pe tânăra actriță.

— Claire, tu știi exact ce se întâmplă când filmează Sarah: toată lumea e obligată **s-o** ajute și **s-o** susțină, e incapabilă să joace de una singură.

— Și tu crezi că se va întâmpla același lucru și cu Burt. Este posibil, deși Jerry nici nu se gândește la așa ceva.

— Nu e drept! suspină Shirley. Eu m-am chinuit opt ani să-mi perfecționez jocul și rockerului ăsta i se deschid toate ușile în față.

— În privința asta ai dreptate. Iar Burt știe perfect ce-l așteaptă. De asta și vrea rolul lui Tony. Cu siguranță se gândește să-l joace altfel.

— Și ce se va întâmpla cu partenerul meu în acest caz? Au uitat de el? Întrebă Shirley pe un ton plin de reproș.

— Iată un alt avantaj al intrigilor din acest fel de serial: i se va găsi și lui un rol. Chiar dacă producătorii nu sunt obligați să facă asta. Nimeni nu este indispensabil.

Amintește-ți!

— Și dacă nimeni nu e indispensabil, tu crezi că eu am să devin jucând alături de aiuritul ăsta de chitarist?

— Shirley, draga mea, calmează-te! o rugă Claire. Jerry n-ar face nimic ca să pună serialul în pericol. Când l-a angajat pe Burt a știut ce face...

Tinerei actrițe nu-i venea să-și creadă urechilor: individul în discuție n-avea nici experiență, n-avea nici talent, avea doar un nume. Prietena ei îi ghici parcă gândurile:

— Are un nume, discuri de aur, admiratori...

— Fără îndoială că se mișcă asemenea unei marionete, așa că va trebui să fac eforturi ca să-l pun în valoare, replică Shirley cu amărăciune.

— Jerry este convins că are un talent înnăscut pentru actorie.

Dintr-odată Shirley se surprinse gândind că, în fond, sărutul din acea după-amiază nu avea nicio legătură cu dragostea. Nu fusese decât un sărut de filmare. Timp de o secundă resimți pe ceafă mâna puternică a lui Burt și își simți buzele încă păstrând amintirea gurii lui senzuale.

Claire plăti nota și îi spuse oftând prietenei sale:

— Ca să-ți spun tot adevărul, am ezitat când am auzit de altercația dintre voi. Dar, după ce am discutat în amănunt cu mai mulți martori, am înțeles că în urma „întâlnirii” voastre nu se poate ajunge decât la concluzia lui Jerry. A fost o scenă de dragoste excelentă!

— Asta înseamnă că n-ai să mă crezi dacă ți-aș spune că l-am respins!

— Ba da, te cred, și tocmai de aceea vreau să mergem să-l ascultăm pe Burt Morgan, în seara asta. Știi foarte bine că nu te-aș lăsa să faci vreun pas greșit pentru cariera ta. Dacă într-adevăr au ieșit scânteii între voi, așa cum mi-au spus toți, atunci lucrul ăsta ar putea fi foarte interesant și vreau să-l verific și eu.

— N-ai nevoie să faci asta dacă te încrezi în ce-ți spun: nu s-a întâmplat nimic!

— Ascultă, fetițo, i-am promis lui Jerry. Și nici nu vād

care e problema. Hai, că ne-a rămas exact timpul să ajungem până să începă, preciză Claire îmbrăcându-și mantoul.

— De acord, dar ai să vezi că tipul n-are nimic deosebit.

— În acest caz n-o să pierd nimic altceva decât seara asta, îi replică Claire cu un zâmbet malițios.

Capitolul 3

Chitaristul Burt Morgan era deja la al patrulea bis. Mulțimea îl ovaționa și el nu mai reușea să iasă din scenă. Shirley Padgett aplaudase din răspuțeri, ca și când nu-l recunoscuse pe bărbatul care chiar în acea zi o ofensase și o ridiculizase!

Sala era ticsită. Trebuia să aștepte mult timp până să poată ieși... Dar Claire nu dădea semne că ar fi vrut să plece. Observase cu amuzament admirația tinerei actrițe, din timpul concertului. La terminarea acestuia, Shirley își recăpătă stăpânirea de sine. Nu voia să recunoască ce mult îi plăcuse.

— Să mergem! Am pierdut deja prea mult timp pe aici.

— Nu, Shirley... Burt ne așteaptă în cabina lui.

Claire o luă pe sus spre culise, în ciuda protestelor ei vehemente.

Ușa se deschise imediat. Burt tocmai ieșise de sub duș și era cu pieptul descoperit. Le primi cu simplitate, cu ochii scânteietori și părul ciufulit. Succesul îi amplificase aerul de siguranță bărbătească. Le domina pe cele două tinere, iar nenumărate picături argintii scânteiau pe pielea bronzată. În ciuda tulburării pe care o resimțea, Shirley ridică privirea și recunoscă figura frumoasă cu pomeți înalți, cu bărbia pătrată, și ochii aceia...

— Mă numesc Claire Holden, spuse tânăra impresar pe un ton sigur. Sper că nu deranjăm.

— Vă mulțumesc că ați venit, răspunse el politicoș, fără să-și ia privirea de la Shirley.

— Aș vrea doar să vă spun cât de mult ne-a plăcut, mie și domnișoarei Padgett, spectacolul dumneavoastră.

— Bucuros să vă revăd, spuse Burt adresându-se lui Shirley. V-a plăcut într-adevăr?

— Este... Nu mă așteptam la așa ceva...

Burt, în mod vizibil, aștepta amănunte.

— A fost un spectacol perfect pus la punct, adăugă ea din politețe.

— Așadar, vă dați bătută, o ironiză el.

— N-am venit aici să mă cert cu dumneavoastră. Am venit pentru că mi-a cerut-o impresarul meu, îi răspunse ea sec.

— Pot deci să concluzionez că Jerry și domnișoara Holden au discutat despre eventuala noastră colaborare.

— Da, dar... nu știu, protestă Shirley încurcată.

— Ideea nu vi se pare prea grozavă, nu-i așa? Recunosc că și eu am îndoieli.

— Mă bucur să vă aud spunând lucrul ăsta, zise ea ușurată, mi-era frică să...

Privirea cântărețului se întunecă.

— Vă înțeleg.

— Practic meseria asta de multă vreme; am înțeles ce s-a întâmplat în această după-amiază.

— Da, da...

Shirley era sigură că Burt va trebui să-i dea dreptate de data asta. O încuraja să continue faptul că el părea să admită că Jerry poate se înșelase.

— Ați sosit pe platou după repetiția unei scene foarte importante și de aceea cred că Jerry a înțeles greșit... ceea ce s-a întâmplat între noi.

— Am înțeles. Deci din punctul dumneavoastră de vedere n-a fost decât o greșală de interpretare a regizorului.

— Da... în sfârșit, aș vrea să spun că eu sunt o actriță tânără, iar Tony unul experimentat...

— Ceea ce eu, după părerea dumneavoastră, nu sunt, continuă el aruncând prosopul.

Shirley simțea în vocea lui o provocare ce nu putea fi ignorată. După ce ezită o secundă, își ținu respirația și apoi continuă:

— Claire mi-a spus că intenționați o „apariție specială” în „Zorii dragostei noastre”, ceea ce ar fi un excelent mijloc de a debuta pentru dumneavoastră.

— Fiți sinceră, Shirley, i-o tăie el îmbrăcând un pulover de cașmir. Vă gândiți mai degrabă că un rol în acest serial ar fi prea greu pentru un actor atât de slab cum sunt eu.

— N-am spus asta...

— Atunci, îmi datorați o explicație.

Vocea tânărului muzician devenise încordată și în ciuda căldurii din cabină pe actriță o trecură fiorii. Se întoarse spre Claire, care stătea ușor lipită de perete, cu brațele încrucișate și având un aer absent.

„Claire, am nevoie de tine, îi spuse din priviri, iar tu ești cu gândurile aiurea”.

— Am vrut să spun doar că spectacolele dumneavoastră n-au nimic de-a face cu munca de actor.

— Este ceea ce am încercat să-i explic și eu lui Jerry.

— Ați încercat...? Nu știam, reluă Shirley, derutată.

— Mi-a răspuns să-l las pe el să hotărască ce e de făcut. Credeți că ne putem încrede în judecata lui? o întrebă el cu o politețe simulată.

Obrajii tinerei femei se înroșiră. Căută cu disperare privirea prietenei sale, care era clar că n-avea intenția să-l convingă pe Jerry să scape de chitarist. Cum putuse Shirley să fie atât de naivă? Claire îi promisese că o să încerce, doar pentru a o liniști. În realitate, hotărârea era luată.

„Nu te mai poți încrede în nimeni, nici măcar în prieteni” se gândi ea cu amărăciune.

Acest bărbat cu care se confrunta, același cu cel care o scosese din sărite cu foarte puțin timp mai înainte, îl va înlocui probabil pe actualul ei partener. Va reuși să joace cu el mai bine scenele de dragoste?

„Dumnezeule! își spuse ea, sunt incapabilă să joc cu Tony scenele de dragoste. Cu Burt însă o să fie un dezastru”.

Întorcându-se pe călcâie se îndreptă spre ușă,

cuprinsă pe neașteptate de dorința de a dispărea, n-avea importanță unde, numai să scape.

— Mulțumesc pentru bilete. A fost interesant, adăugă ea cu o politețe forțată.

Burt, profitând de faptul că trecea pe lângă el, o prinse de braț.

— Interesant? îi aruncă el. E tot ce ați găsit de spus? O asemenea expresie pentru a-mi aprecia spectacolul n-aș accepta-o, domnișoară Padgett, nici măcar de la un ziarist...

— Cineva a îndrăznit să aibă o părere defavorabilă despre spectacolul marelui Burt Morgan! Ce insultă! Sunt șocată! îi replică Shirley cu obrăznicie.

Menghina din jurul încheieturii mâinii ei se strânse și tânăra actriță simți o căldură arzându-i pielea.

— Care-i problema pe care o aveți? Nu pot trece cinci minute fără să simțiți nevoia de a mă insulta?

— Sunt sinceră, atâta tot! îi răspunse ea încercând să-și elibereze mâna. Sunt...

De data asta ar fi vrut să se ascundă sub pământ.

— Să vă cer iertare?

— N-are importanță. Nu prea mă pricep la muzică.

Burt se apropie și își aplecă fruntea spre ea.

— Ca să nu mai vorbim că nu vă plac deloc!

— Asta n-are nicio legătură!

Tânărul afișă un zâmbet înghețat.

— Ba dimpotrivă! îi răspunse el cufundându-și privirea în ochii ei.

O s-o sărute din nou! îi citi asta în ochi. De data asta va reacționa: îi va trage o palmă și îi va spune că mitocanii ca el nu-i plac deloc.

În loc de toate astea simți o slăbiciune că-i cuprinde sufletul și simțurile i se treziră sub strânsoarea mâinii lui puternice.

— Lăsați-mă... Vă rog, spuse ea pe un ton devenit rugător și nu țăfnos așa cum ar fi vrut.

O secundă el ezită, apoi își trecu neglijent degetele prin păr și făcu un pas înapoi.

— Ascultă, amândoi am cam ratat începutul relației noastre. N-am vrut să te sărut în după-amiaza asta. Uită incidentul și s-o luăm de la început, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

„E evident, gândi Shirley, scuzele lui o dovedesc; a fost acceptat de producători și nu mai trebuie decât să mă convingă și pe mine. Ei bine, poate să aștepte mult și bine!”

— L-am uitat de mult! minți ea deschizând ușa. Pentru a vă liniști, vă asigur că pentru mine n-a avut nicio importanță.

Și cum ieșea pe ușă, Burt, cu o mișcare furioasă, se repezi s-o tragă înapoi, dar Claire se hotărâse în sfârșit să intervină.

— Ușurel, copii! făcu ea râzând.

— Domnișoară Holden, spuse Burt pe un ton înghețat, puteți s-o avertizați pe clienta dumneavoastră că va avea multe să-și amintească, până vom termina lucrul împreună.

Claire îi răspunse trăgând repede ușa după ea. Shirley se strecura deja pe coridor. Tocurile îi sunau cu furie pe palier.

„Extraordinar! se gândea impresarul alergând în urma ei. Misterioasă și imprevizibilă ca o flacăra vie, dar cu un joc de scenă ce-ți taie respirația. Ce vedetă!”

Capitolul 4

Pentru a uita definitiv întâmplările neplăcute ale serii, Shirley se hotărî să meargă la cursurile de teatru pe care le frecventa. Se repeta „Un tramvai numit dorință” de Tennessee Williams. Piesa era tulburătoare; tânăra era impresionată de evocarea simplă și directă a acestei pasiuni disperate...

Când ajunse la sală, repetiția începuse. Eli, profesorul de actorie, voia ca toți elevii săi să joace aceeași scenă, aceea când Stanley Kowalski, după ce o lovește pe Blanche, îi mărturisește acesteia dragostea devorantă și distrugătoare ce i-o purta, iar Blanche îl iartă, știind că această iertare o va face victima unei iubiri imposibile...

Cineva se așează lângă Shirley. Un elev întârziat, fără îndoială. Ea își ridică geanta și indică celui întârziat, fără să-l privească, scena care se studia.

— Mulțumesc, murmură bărbatul.

Apoi începu să frunzărească textul fără a găsi pagina exactă. Înainte ca ea să-i poată indica precis pagina, vecinul său se și aplecase spre ea.

— Puteți să-mi arătați unde ne aflăm, vă rog?

— Pagina patruzeci și patru, îi șopti ea. Dar nu mai faceți zgomot... încerc să...

Deodată cuvintele i se opriă în gât, iar inima începu să-i bată mai tare. „Vocea asta... Nu, nu se poate, își spuse ea, nu poate fi...”

Shirley închise ochii, încercând să-și păstreze calmul. Mulți bărbați aveau voce gravă... Se întoarse brusc spre bărbatul care se așezase lângă ea... „Oh, nu! Nu e posibil!”

Acesta se întoarse spre ea.

— Ce faceți aici? o întrebă Burt Morgan.

— Aș putea să vă întreb același lucru!

— Dar dumneavoastră ce credeți că aș putea face? Să mă cațăr în pomi? îi răspunse el punându-și cu nonșalanță picior peste picior.

— N-aveți... dreptul să intrați aici, la un curs de teatru!

— Adevărat? o întrebă el mirat, aruncând o privire împrejur. Da, cred că arată așa ceva.

— Vă rog, domnule!

— Burt, o corectă el.

— Domnule, repetă ea deliberat, profesorul o să se înfurie dacă o să vă vadă aici.

— Burt! Cu B mare...

„Micuța mea Shirley, nu-l provoca, își zise ea în gând. Nu încerca de asemenea să înțelegi ce caută el aici, caută să scapi de el înainte ca cineva să înțeleagă cum stau lucrurile...”

— De acord, Burt! Ascultă, profesorului nu-i place să aducem vizitatori la cursuri.

— Nicio problemă, am să spun că nu sunt împreună

cu dumneavoastră.

— Știți că nu e posibil...

O față din fața lor se întoarce spre ei, în semn de nemulțumire, și Shirley își mușcă buzele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, scrâșni cu voce scăzută, nu e de ajuns că ați întârziat, trebuie să vă faceți și remarcat!

Vecina din față se întoarce din nou privind spre ei cu reproș, dar deodată toată fața i se luminează.

— Bine, dar dumneavoastră sunteți... Burt Morgan! E posibil?

— Nu, nu, se bâlbâi Shirley, nu e el. În sfârșit, e el... dar o să plece, pleacă imediat.

Tânărul muzician nu putu să-și rețină un surâs. Admiratoarea îi atinse mâna.

— Sunteți Burt Morgan, nu-i așa?

— Cine? Burt Morgan? Unde? se sesiză un tânăr.

Descoperindu-l, se ridică și adăugă:

— V-am ascultat anul trecut cu orchestra filarmonică.

A fost grozav!

Un zâmbet puțin încurcat apăru pe buzele lui Burt și cu o ridicare din umeri vinovată, îi murmură fetei:

— Mă simt jenat, n-am vrut să...

Îi mulțumi actorului care-l felicitase și se-nfundă în fotoliu, pentru a-și arăta interesul pentru cele ce se întâmplau pe scenă.

Dar era prea târziu: publicul începea să se adune în jurul chitaristului, murmurând admirativ, ca la vederea unui animal ciudat.

Cei doi actori de pe scenă se opriă.

Vocea lui Eli tăie sec agitația zgomotoasă din fundul sălii.

— Ce se petrece acolo jos?

Shirley își cuprinse capul în mâini, înspăimântată, în timp ce Burt îi murmură:

— Nu e deloc ceea ce crezi. Am venit aici pentru că...

— N-o să mă ierte niciodată! De ce îmi faci asta? De ce?

— N-am făcut nimic rău, aş vrea să înţelegi că...

Tânăra actriţă îi respinse violent mâna pe care el şi-o pusese pe a ei. Se ridică de pe scaun, încercând să se scuze în faţa profesorului.

— Îmi pare rău de ce se-ntâmplă. Ştiu că nu avem voie să aducem vizitatori. Domnul Morgan a venit aici singur. Nu ştiu de ce mă urmăreşte...

Eli o privi ca şi cum ea şi-ar fi pierdut minţile apoi, cu un surâs larg, îi întinse mâna lui Burt.

— Domnule Morgan, vă aşteptam şi sunt încântat să vă avem printre noi. După cum puteţi constata, este o surpriză plăcută pentru toată lumea.

— Ar fi trebuit să vă telefoniez pentru a vă preciza ziua venirii mele aici, dar am vrut să fiu... discret.

Eli îl invitase, plin de solitudine, să asiste la cursuri!? Shirley, uimită până-n adâncul sufletului, nu mai ştia pe unde să se ascundă.

— Domnule... reluă Eli.

— Burt, completă acesta, e mai simplu pentru toată lumea.

— De acord, Burt, sunt convins că ai să te integrezi în grupul nostru.

„Nu, nu, nu! Nu poate să-mi facă asta!” se gândi Shirley disperată.

— Vă mulţumesc că mă acceptaţi, Eli. Şi vă rog să-mi faceţi cu toţii plăcerea de a uita că sunt pe aici. Trebuie să dau probe pentru a rămâne şi vă rog să mă credeţi că am emoţii!

— Am mai avut în trecut elevi celebri şi îţi promit că vei fi tratat la fel ca toţi ceilalţi. Acum am face bine să ne reluăm repetiţia, reluă el comanda. Burt, repetam „Un tramvai numit dorinţă” de Tennessee Williams, aşa cum cred că ţi-am spus.

— Da, cunosc piesa.

Burt se întoarce şi se aşează la loc, lăsând să treacă ceva timp până să privesc din nou spre vecina lui. Aceasta, cu ochii plecaţi, stătea nemişcată.

— Am încercat să-ţi explic, şopti tânărul muzician. Ce

puteam însă să fac dacă te rezezi așa? Dar uită-te la mine, ce naiba!

— Hai, lasă-mă-n pace!

— Shirley, îi replică el pe un ton care se voia ferm, te rog foarte mult!

— Domnule...

— Nu vrei să-mi spui Burt!

— Știi foarte bine cum trebuie să-ți vorbesc, ești un egoist teribil!

Oare era vocea ei care răsuna așa? Constatând liniștea ce o înconjura, n-avu nicio îndoială. Zeci de ochi erau ațintiți asupra ei.

— Glumeam!

Strigă cuvintele astea înspăimântată de reacția sălii.

Secunde care urmară îi părură că durează secole, apoi actorii își reluară lucrul întrerupt și totul intră în normal. Shirley, mimând dezinvoltura, se aplecă să-și ridice textul care-i căzuse pe podea.

— Lasă-mă pe mine, spuse Burt, care se și aplecase s-o ajute și mâna lui îi atinse din greșală părul.

Această ușoară mângâiere îi dădu fiori.

— N-am nevoie de ajutorul dumneavoastră, îi replică ea tăios.

— Ți-am spus că-mi pare rău!

— Poți să mă rogi și în genunchi că tot n-am să te ascult.

— Nemaipomenit! Când îți ceri tu scuze, toată lumea trebuie să le accepte și când e vorba de altcineva, refuzi cu încăpățănare. Poți să-mi explici?

— Lasă-mă în pace, te rog. Nu începe iar!

— Să încep ce? Mai întâi că n-am știut că urmezi cursurile astea.

— Nu spera că ai să mă faci să cred așa ceva!

— Acesta e adevărul! Când Jerry mi-a dat rolul să-l citesc și mi-a spus că am să încep de mâine să repet cu tine, m-am hotărât să vin aici. Asta-i tot. Acum vrei să nu mă mai privești așa, ca și cum ai dori să mă omori?

— Ce-a spus Jerry? Că noi o să... tu și eu...

— Da! Nu ți-a spus nimeni, nimic?
— Niciun cuvânt!
— Nici impresarul tău?
— De ce să se mai obosească? Oricum părerea mea e că n-are nicio importanță, îi răspunse ea amărâtă.

— Ascultă, pentru mine are, îi declară el cu tonul cel mai serios din lume.

— Îmi face deosebită plăcere să-i cer lui Burt Morgan să vină să ne interpreteze câteva replici, interveni Eli de la celălalt capăt al sălii.

— Bucuros... Numai că nu mă simt cu adevărat pregătit, răspunse el prin zumzăitul clasei.

Shirley era în al nouălea cer.

„E rândul dumitale, domnule Morgan! își spuse ea. Numele și celebritatea te-au adus aici, a sosit marele moment când trebuie să arăți că le meriți”.

— Nimeni nu este pregătit prima oară, dar în toate există un început, Burt, reluă Eli. N-ai spus că vrei să progresezi rapid?

O ușoară paloare cuprinse chipul chitaristului. Shirley îl văzu cum strânge din dinți când se ridică. Se simți străfulgerată de privirea lui albastră, în care totuși putu să citească o oarecare neliniște. Întorcând rapid capul, îl auzi scoțând un suspin profund.

— Mai mult decât atât! declară el. Trebuie să devin Lawrence Olivier, chiar în seara asta!

Clasa chicoti, înveselită. Burt își făcu drum până în fața sălii, strânse mâna celuiilalt actor și îi luă locul. Actrița care trebuia să-i dea replicile strălucea de mândrie că este partenera celebrului muzician.

— Deci cunoști „Un tramvai numit dorință”, nu-i așa? preciză Eli.

— Ca să spun adevărul, am avut rolul lui Kowalski când am jucat piesa asta în liceu.

Shirley începu să râdă înfundat.

„Chiar și marii profesioniști tremură în fața lui Eli! A jucat în piesa asta în liceu? O să fie grozav de distractiv”.

— Sunteți gata? își întrebă Burt partenera. Să-i dăm

drumul.

Tânăra fată care juca rolul Blanchei se arătă a fi la înălțime: sesizase foarte bine vulnerabilitatea eroinei. Burt o privea ca și cum ar fi deținut toate secretele universului.

Shirley își aminti atunci de primele momente teribile petrecute în condiții date în fața unui public necunoscut și adesea ostil.

Era rândul lui Burt să vorbească. Se redresă, își potrivî respirația, își desprinsese privirea de pe parteneră pentru a o întâlni în întunericul sălii pe cea a lui Eli. Shirley cunoștea bine acest reflex al tuturor tinerilor actori de a căuta o față binevoitoare, pentru a-și face curaj. Primele replici erau cele mai grele. Începătorii se repezeau și greșeau de multe ori în acest moment.

„Eli n-o să te ajute, chipul său este la fel de impenetrabil ca la orice repetiție”, se gândi ea cu un fel de satisfacție.

Ca și cum ar fi înțeles, Burt își îndreptă privirea spre tânăra fată a cărei siluetă o ghicea prin întuneric. „Nu-ți fie frică, ar fi vrut ea să-i strige, Jerry ți-a dat deja rolul. N-are de ce să-ți mai fie frică”.

În sfârșit, tânărul își mută privirea pe actrița de lângă el. Pronunță prima frază lent, **într**-un fel puțin ezitant, dar pe măsură ce vorbea, vocea îi căpătă siguranță și își regăsi forța. Apoi se petrecu un moment magic. Burt Morgan dispăru și locul îi fu luat de un Stanley Kowalski rudimentar, aproape grosolan, dar autentic în drama iubirii sale!

Shirley se ridică în scaun pentru a putea vedea mai bine cele ce se-ntâmplau pe scenă. „Stanley”-ul lui Burt era departe de stereotipul pe care avusese ocazia să-l vadă până atunci. Acesta era dur, crud, perfect conștient de vulnerabilitatea Blanchei, cu o dorință disperată de a distruge totul.

O dată textul terminat, sala rămase timp de câteva secunde **într**-o tăcere elocventă.

— Bine, interveni Eli la sfârșit. A fost interesant... foarte interesant.

— Acestea sunt vorbele pe care le folosesc și eu atunci când am auziții și nu-mi place candidatul, zise Burt cu un surâs întrebător.

— La noi, îi răspunse Eli, obiceiul este să fim mult mai direcți. Dacă interpretarea era slabă ți-aș fi spus deschis.

— Mi-e teamă că n-am fost chiar Lawrence Olivier, reluă chitaristul în al cărui zâmbet Shirley ghici destulă îngrijorare.

— La drept vorbind, nu prea ești o amenințare pentru el, adăugă profesorul, dar cred că vom putea scoate din tine un actor destul de bun, înainte de sfârșitul semestrului.

Burt nu putu să-și ascundă o expresie de satisfacție. Se ridică și dădu mâna cu Eli și fu imediat înconjurat de ceilalți elevi, care doreau să-l felicite.

Numai Shirley rămase deoparte, lângă ușa de la intrare, observându-l pe Burt Morgan care scăpase ca prin minune de grămada de defecte ce i le atribuisese.

Capitolul 5

Shirley îmi amintea de o frază întâlnită în „Alice în țara minunilor”: „curios, din ce în ce mai curios”, spunea fetița. Era exact ceea ce gândise în timp ce Burt își interpreta textul. Gata să se amuze de lipsa lui de experiență la început, sfârșise prin a fi surprinsă și chiar emoționată într-un fel neobișnuit.

Asta nu se datora atât talentului înnăscut al chitaristului, cât faptului că îi plăcea și că în curând trebuia să joace alături de el. Trebuia să-l anunțe de această schimbare...

Primul lucru de făcut era s-o sune pe Claire și să-i reproșeze că nu i-a spus nimic, apoi să facă același lucru cu Jerry.

Dar la urma urmei la ce mai servea asta acum? Burt obținuse rolul, iar ei nu-i mai rămânea decât să și-l facă cât mai bine pe al ei.

— Shirley! o strigă tânărul, de cealaltă parte a sălii. Așteaptă! Poți să-mi acorzi cinci minute?

Cu o oră mai devreme l-ar fi trimis la plimbare, dar amintirea interpretării lui încă nu se stinsese în sufletul ei. Ezită și apoi se întoarce, recunoscând pe chipul lui acea expresie pe care o avusese înainte de a interpreta rolul.

Făcu un efort ca să nu fugă din fața privirii lui atât de albastre și mărturisi:

— N-am timp, te rog să mă crezi. Trebuie să...

— Te rog, îi repetă el încet.

— E imposibil, îi răspunse ea privind drept înainte.

Elevii ieșeau din sală și ea simți cum i se înroșesc obraji la gândul că sunt văzuți împreună.

— Bine. Îți acord cinci minute. Mă duceam să beau o cafea, dar acum putem să vorbim aici.

— Glumești! îi spuse el încet. N-am niciun chef să mai rămân aici. Hai să prânzim undeva.

— Nu, mulțumesc. Eu nu prânzesc niciodată.

— Atunci o cafea. Unde dorești tu.

Shirley simți că Burt o atinsese și asta îi dădu senzația unei călduri plăcute.

— S-a făcut. Este, nu departe de aici, un colțișor unde merg adesea, dar cu siguranță că nu e genul de local cu care ești obișnuit...

— Ai fi uimită să știi ce locuri îmi plac. Fără îndoială că am trecut prin toate barurile, de aici și până-n California!

Își puse niște ochelari mari de soare și ieși în urma ei din atelier.

— Să nu-mi spui că drăcia asta îi împiedică pe oameni să te recunoască!

— Ai să te miri, dar așa e, îi spuse el înfundându-și mâinile în buzunalele bluzonului de piele. Pe de altă parte, în cartierul ăsta industrial, străzile sunt goale la ora asta.

— În orice caz, va trebui să te obișnuiești, cu timpul, că ești celebru.

— Dumnezeule! Urăsc cuvântul ăsta. Asta dorești să ajungi? O celebritate?

— Eu? Eu vreau să devin cea mai bună din câte există! i-o întoarce ea.

— Știi, am petrecut paisprezece ani încercând să fiu cel mai bun muzician. Și dacă până la urmă am ajuns o celebritate, să știi că asta nu e singura mea dorință.

— Deci acum dorești să devii actor!

— Dorința asta nu este nouă. Dar m-am gândit că acum e momentul potrivit. Asta-i tot.

— Și Jerry e gata să te ajute, îl acuză Shirley în timp ce se așezau la o masă izolată.

— Crede că aș avea ceva șanse să reușesc, recunosc el, nu prea convins.

Era o frază scăpată din întâmplare sau o provocare? Tânăra actriță nu putu să ghicească dincolo de surâsul politicos pe care el îl afișa.

— Ce au bun aici? adăugă el, scoțându-și blazonul. Mor de foame, n-am băut decât o cafea toată ziua.

— Și eu la fel, spuse ea. N-am niciun minut liber între gimnastică, repetiții și lecțiile cu Eli.

Shirley își aținti privirea frumoșilor ei ochi cenușii în cei ai chitaristului și continuă:

— Trebuie să fie obositor să mai lucrezi după spectacol. În mod normal la ora asta ai fi dormit.

Mai puțin, desigur, în ziua în care ai un curs ca cel de azi, la care de altfel ai și întârziat...

— În afara spectacolelor sunt foarte ocupat, să știi.

— Ah, da! Am uitat de interviuri, de ședințele foto și de semnarea de autografe, care trebuie să-ți ia o mulțime de timp.

Burt își puse calm mâinile pe masă și se aplecă spre ea.

— Shirley, ce nu merge? Sunt sigur că dacă am ieși acum și m-aș întoarce, n-ai ezita să-mi înfigi un cuțit în spate.

— Tu ai vrut să bem o cafea împreună, domnule, nu eu!

— Într-adevăr! Și ce-ți mai trece prin minte în acest moment? Aș paria că mă vezi petrecând nopți de dezmăț, bând și cântând în compania unor tipe superbe, iar ziua huzurind în așternuturi de mătase! Ei bine, nu: aseară,

după spectacol, am băut două beri cu prietenii și m-am dus acasă. Înainte de asta am supravegheat încărcarea aparaturii de sunet în camioane, pentru că era ultimul spectacol. Ești mulțumită?

— Ascultă, ce faci cu timpul tău mi-e absolut indiferent, îi replică Shirley cu răceală. Poți să urmezi cursuri de fizică nucleară, ori de meditație transcendențială, că tot nu mă interesează.

— M-am culcat la două și m-am trezit la șase pentru repetiții la un nou album. Aș fi și acum acolo dacă nu era cursul ăsta...

— Sunt sigură că muncești mult, dar...

— Dar nu mă vrei, asta e. Sunt dezolat că am luat rolul lui... care-i numele? A, da, Tony. Dar nu e treaba mea să-ți port de grijă, ci a lui Jerry ori a impresarului. Înțeleg că asta te șochează, dar...

— Nu mai vreau să discutăm!

— Dar eu vreau! Vom lucra împreună, așa că hai să sfârșim odată cu povestea asta.

— Dar nu-i vorba de nicio poveste. Ai vrut rolul, acum îl ai! îi răspunse Shirley, forțându-se să păstreze un ton politicos.

— Ai aerul că îți imaginezi că am obținut rolul pe pile. Află că n-a fost ideea mea, ci a lui Jerry...

— Te-a ales pentru că își închipuia că o să fii mai bun ca Tony. O idee cu totul tâmpită. Să nu mai vorbim!

— Nu, nu e chiar atât de simplu. Mai întâi i-au găsit lui un alt rol. Acum ești mulțumită? Cred că da, din moment ce tu și cu el...

Tânăra actriță nu-și putu reține un surâs: Tony și cu ea! Ah, nu, ce idee!

— Văzându-ți figura, îmi dau seama că m-am înșelat. Dar în același timp să știi că dacă băiatul ăsta ți-ar fi plăcut ai fi putut să joci scena aia perfect.

Privirea lui Shirley se înăspri. Adoptă un ton amenințător:

— Vrei să-mi explici ce ai vrut să spui?

— M-ai înțeles foarte bine. Jerry mi-a spus că jucați

cu greu scenele de dragoste. Este vina lui Tony?

— Ah, am uitat că te pricepi!

— Încă îmi mai păstrezi ranchiună pentru sărutul ăla. Ai un aer scorțos, fără să admiți că ai greșit...

— Aveam dreptate. Și pe urmă, faci niște afirmații despre lucruri pe care nu le cunoști. Am jucat cu Tony, nu cu tine.

— Ți-am spus că am citit scenariul.

Cu un aer încurcat, muzicianul mai adăugă:

— Habar n-am de ce m-au ales.

— De cine crezi că-ți bați joc? explodează Shirley. Te-au ales pentru că te cheamă Burt Morgan și nu și-au făcut griji dacă ești bun sau rău! E evident!

De data asta, ea mersese prea departe. Ochiul lui Burt reflecta o furie rece. Cu buzele încleștate de furie, se ridică de pe scaun.

— Refuz să mai ascult. Este absolut imposibil să obțin de la tine ceva care să fie cât de cât acceptabil. M-am săturat. Îi telefonez lui Jerry: mai este încă timp să schimbăm...

„Iată-ne ajunși aici! se gândea Shirley. S-a hotărât să joace cu cărțile pe masă”.

— Să nu-ți închipui că o să ai câștig de cauză. Voi avea alături de mine sindicatul actorilor!

— Jerry s-a înșelat, asta-i tot, continuă el fără s-o asculte. Și toate astea din cauza unui sărut prostesc!

— Prostesc... tu ai spus-o. În același timp, înțelege că nu era eroina filmului cea pe care ai sărutat-o, ci Shirley Padgett. Iar aceasta a reacționat. Așa că era normal să apară un fel de curent între noi, în care toți au descoperit scânteii, o întreagă alchimie sau mai știu eu ce!...

Ochii ei se măriră de oroare. Nu, nu era adevărat că putuse să spună așa ceva! Totuși, o privire rapidă spre Burt îi dădu certitudinea că-i spusese ceea ce nici ea însăși nu îndrăznea să-și mărturisească.

Tânărul avea aerul unui răpitor care vede cum prada i se oferă.

— Atunci, spuse el încet, Jerry a avut dreptate!

— Nu, nu! Nu asta am vrut să spun.

— Prea târziu, Shirley, am auzit bine: **s**-a întâmplat ceva în timpul acelui sărut.

— Oricum, nu mai are nicio importanță; intenționezi să-i ceri lui Jerry să mă înlocuiască și poate că e mai bine așa, îi răspunse ea cu ochii înlăcrimați.

Burt o privi surprins, ca și cum **s**-ar fi trezit în fața unei paciente scăpate din ospiciu.

— Nici vorbă de așa ceva! Vorbeam despre mine, adică despre plecarea mea, nicidecum de a ta.

Figura fetei arăta o asemenea surpriză amestecată cu îngrijorare, încât tânărul muzician se simți înveselit.

— Crezi cu adevărat că am vrut să fii înlocuită?

— Da, îi răspunse Shirley, cu simplitate. Se întâmplă mai des decât crezi.

Burt o luă de mână.

— Totuși nu pot să cred că te temi de așa ceva din partea mea sau a lui Jerry. Nu uita că **mi**-a modificat rolul fiindcă **ne**-a văzut împreună.

— Ce nu uit e că **ți**-am fost antipatică!

— De acord, dar de aici și până să... Nu, totul pare așa din cauză că **m**-ai făcut să-**mi** ies din fire.

— Adică vrei să spui că **ți**-ai pierdut nemaipomenita siguranță de care dai dovadă de obicei? Hai să fim serioși! **Te**-am văzut în fața a mii de spectatori și fermecându-**i** pe toți!

— Înaintea fiecărui spectacol am niște emoții copleșitoare, contrar a ceea ce **ți**-ai putea închipui. Iar pe de altă parte, când mă aflu în studio, în fața voastră - actori profesioniști - eu, un amator, nu prea mă simt în largul meu.

Din nou, Shirley îi zări în privire acea umbră de vulnerabilitate pe care o mai văzuse și în timpul audiției.

— Nu sunt actor, mai adăugă el cu un surâs. Sunt doar muzician.

— Demonstrația din dimineața asta a fost totuși foarte convingătoare.

Ochii lui Burt se aprinseră de plăcere.

— N-a fost rău, nu-i așa? Dar asta nu-i totuna cu a juca patru luni în fața camerelor de filmat.

— Patru luni? Întrebă ea mirată. Mie mi-au spus că n-ar trebui să mă distribuie decât câteva săptămâni.

— Deci nu ți-au spus nimic? Au rescris scenariul pentru noi doi și au intenția să te păstreze, mai mult timp decât ai putea să-ți imaginezi.

— Patru luni! repetă tânăra, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Da, în principiu. Dar îi voi spune lui Jerry că refuz rolul. În plus, n-aș vrea să se spună că prelungirea contractului tău se datorează prezenței mele pe platou. Așa cum te cunosc, știu că n-o să vrei să profiți de o astfel de situație.

— Ei, se mai schimbă omul, îi replică ea cu un început de zâmbet.

— Și o să accepți să jucăm împreună fără să mai faci caz de toate principiile și intransigențele pe care le-ai avut până acum?

Shirley simți că roșește ușor, la această aluzie.

— Nu mă face să par ceea ce nu sunt. Recunosc că am fost deplasată...

— S-o lăsăm baltă. Acum mi-e teamă că o să-l aud pe Jerry, la sfârșitul săptămânii, că nu mă poate primi în serial.

— Ți-am spus deja că jocul tău din dimineața asta a fost foarte bun, așa că nu mai umbla după alte complimente. Ai primit destul pentru azi, îi răspunse ea în glumă.

— Prea mult, ca să fiu sincer. După toate aparențele, nu ești foarte nemulțumită de felul în care am jucat împreună scena sărutului.

Obrajii fetei se îmbujorară.

— Iartă-mă, reluă el cu blândețe. Îți cerșeam de fapt un alt compliment... Te rog să mă crezi că eram mort de frică atunci când Eli mi-a cerut să citesc textul.

— Serios? spuse ea, ipocrită. Ai fost totuși foarte convingător.

— Ascultă, ce mă sâcăie e scena asta pe care va trebui **s-o** jucăm cât de curând.

— Aceea a cocteilului, unde facem cunoștință și ajungem aproape imediat în pat?

— Exact. Jerry m-a sfătuit să-mi amintesc ce **s-a** întâmplat între noi când... ne-am întâlnit la studio.

Burt ezită o clipă, înainte de a continua:

— La urma urmei, ce ne împiedică să încercăm? Ce avem de pierdut? Dacă n-o să meargă o să-mi reiau turneele și spectacolele și cu asta, basta.

— Chiar vrei să renunți la rol din cauza mea? întrebă Shirley intrigată.

— Nu este cazul să faci din mine un motiv! Chiar dacă am acceptat să joc în calitate de „vedetă invitată”, am în schimb avantajul că am scăpat, cel puțin pentru o vreme, de nopțile nedormite și chinul insuportabilelor emoții de dinainte de spectacol...

— Arta cere sacrificii, spune adesea Eli. Transpirațiile reci și nopțile albe fac parte din prețul ce trebuie plătit de oricare mare artist.

Shirley se ridică să plece și Burt o ajută să-și îmbrace haina cu care venise.

— Ai încheiat greșit nasturii. Lasă-mă să te ajut. Simțind cum mâna lui îi atinge ușor obrazul, tânăra se retrase.

— Mulțumesc! Mă descurc... se grăbi ea să-i răspundă, deși degetele îi tremurau, neîndemânătice. Cred că o să ne vedem luni, pe platou, mai adăugă ea, dezinvoltă. Acum o întind, am curs de dans peste o jumătate de oră.

— Te conduc!

— N-aș vrea să te deranjez, se precipită Shirley, ieșind și încercând să oprească un taxi care trecu pe lângă ea.

— Unde trebuie să jungi? insistă Burt ținându-se după ea.

— În Soho, aproape de Canal Street.

— În cazul acesta, mergem împreună. Trebuie să-l

găsesc pe unul din membrii orchestrei. E în drumul meu.

— Nu, nu! Eu...

— O să întârzii, i-o tăie el luând-o de braț.

Shirley își dădu brusc seama că exagerează. În săptămâna care urma, trebuia să joace împreună scena cea mai intimă ce se putea imagina, iar acum nu voia nici măcar să meargă în aceeași mașină cu el!

— Bine, fie, acceptă ea în cele din urmă.

— Perfect! Așteaptă-mă aici, mă duc până în parcare. Mă întorc imediat.

Shirley nu mai știa dacă tremură de frig ori de emoție, în timp ce-l privea cum dispăre la colțul străzii. Se surprinse admirându-i silueta înaltă și suplă. Nu mai avea nicio îndoială. Bărbatul avea o alură superbă și niște ochi albaștri irezistibili!

„Ce fel de mașină ar putea să aibă? se întreba tânăra. Un Jaguar, un Lamborghini? Ori vreo limuzină cu șofer”. Mulți din profesia lui se afișau astfel; necesitatea unei imagini publice anume, o cerea.

Zgomotul unui motor în spatele ei o făcu să tresară și întorcându-se, rămase cu gura căscată.

— Burt! lăsa să-i scape surprinsă.

Un surâs triumfător lumină chipul tânărilor muzician, călare pe cea mai mare motocicletă pe care Shirley o văzuse vreodată.

— Mergem?

— Chestia asta e a ta? Întrebă ea proteste.

— Sigur că da! Ține, pune-ți asta, îi zise el întinzându-i o cască neagră, asemănătoare cu a lui. Încearcă să-ți vâri capul în ea și coboară viziera.

— Nu m-am mai suit niciodată pe o motocicletă, reluă ea.

— Atunci, acum e momentul! Așază-te în spate, prinde-mă de mijloc și ține-te bine.

— Până la urmă, aş putea merge și cu metroul, zise actrița, cuprinsă de tulburare, la gândul că-l va ține în brațe.

— Hai, hai, nu-ți mai face griji. Urcă și ține-te cu

nădejde!

Ea ezită o secundă apoi se decide să se urce pe motocicletă sforăitoare și se agăță cât putut mai bine de cavalerul ei.

— Atunci să-i dăm drumul! strigă acesta demarând încet. Când motocicletă luă viteză, Shirley încercă să-l atenționeze pe Burt că-i e frică, dar acesta nu auzea nimic din cauza căștii și a zgomotului pe care-l făcea motorul.

Se apropiau de Strada Cinci și tânăra, înghețată în ciuda adăpostului oferit de corpul pilotului, se strânse mai tare lângă acesta și închise ochii.

— Burt, suspină ea în timp ce simțea în brațele sale căldura corpului tânăr pe care-l admirase puțin mai înainte...

Pe când traversau Manhattanul, o cuprinse un râs nervos, greu de stăpânit. „Și eu care credeam că va trebui să stau alături de el în cine știe ce mașină” se gândi, **într-un** hal de enervare ce o făcea să uite de vântul rece care-i mușca obraji.

Capitolul 6

Frigul timpuriu al serii de octombrie trecea prin pereți, se strecura pe sub uși și se instalase în apartamentul lui Shirley. Cu camerele lui mari cu plafon înalt, acesta păstra farmecul distinct al vechilor clădiri, martore ale Manhattanului de altă dată.

Lui Shirley îi plăceau băile prelungi, calde și parfumate, care o destindeau după zilele obositoare de filmare. Iarna însă, baia se transforma **într-un** cuib de curenți reci care formau repede o atmosferă înghețată.

Shirley ieși din cadă cât încă mai era cald și se-nfășură **într-un** halat de baie sidefiu. Cât de istovitoare fuseseră ultimele zile! O săptămână de repetiții neîntrerupte și încă nu ajunsese să filmeze scena cu Burt!

Intră în bucătărie și se sprijini gânditoare de perete. N-avea niciun chef, nici din ce să-și prepare ceva de mâncare: frigiderul era gol. N-avea nicio importanță, fiindcă dintr-un moment în altul urma să-i vină comanda pe care o făcuse la sfârșitul după-amiezii. Așa că va putea

să-și încălzească ceva de ronțăit în fața televizorului și să-și învețe rolul pentru a doua zi.

Jerry îi pusese să repete primele momente ale întâlnirii, fără să reușească să scoată nimic de la Shirley. Încercând s-o ajute, îi spusese cu blândețe că pare foarte încordată.

Această scenă, de altfel ușoară, se petrecea în timpul cocteilului, când ea n-avea altceva de făcut decât să arunce o privire spre Burt, în momentul când acesta sosea la recepție. Bărbatul îi răspundea la „apel” și se-ndrepta spre tânără, care trebuia să-i spună: „Cred că nu ne-am cunoscut până acum”. Iar el răspundea: „Greșești! Te-am ținut în brațe, **într-o** altă viață”. Cei doi actori nu reușiseră să treacă de aceste două replici din cauza lui Shirley, care se tot încurca în text și atitudini.

— Privește-l pe Burt drept în ochi, în momentul în care îi arunci replica, îi spusese Jerry de o sută de ori. Vreau ca spectatorul să înțeleagă ce se întâmplă în mintea ta.

Iar Shirley, simțindu-se complet depășită, se tot întrebase când o să-l audă pe regizor urlând și dându-o afară din platou. Așa că atunci când Claire veni lângă ea, cu o ceașcă de cafea, fu convinsă că Jerry o trimisese special ca să-i dea câteva sfaturi.

— Nu, nici pomeneală, îi răspunse impresarul. Te rog să nu devii paranoică, eu nu sunt medic, mă ocup doar de cariera ta artistică.

— Astăzi nu sunt bună de nimic!

— Jerry n-a spus asta. Te găsește doar foarte nervoasă. Și are dreptate! Recunosc: m-a rugat să vin, gândindu-se că aş putea să te ajut și să te relaxezi. Iată de ce am venit aici.

— Pe de altă parte, n-ai venit să-mi spui că l-ai angajat pe Burt Morgan!

— Haide, Shirley. Știi bine că ți-aș fi spus, dar ai întins-o înainte să sosesc!

— Să nu-ți închipui că am să înghit asta pe nemestecate! îi replică Shirley, agasată de toate aceste

vicleșuguri.

— Țsta e adevărul! Ești necăjită fiindcă Burt a aflat înaintea ta! Dar ce importanță mai are, din moment ce v-ai împăcat?

— E adevărat, dar toți oamenii ăștia care stau cu ochii pe noi tot timpul, mă deranjează și nu mă lasă să mă concentrez.

— Asta-i meseria! N-ai cum să scapi, micuțo, va trebui să te obișnuiești, îi răspunse Claire pe un ton matern.

* * *

Un camion trecu pe stradă făcând să vibreze ferestrele și lui Shirley îi scăpă un suspin la amintirea după-amiezii.

Remontată de cuvintele blând-glumețe ale prietenei sale, se simțise mai destinsă și gata să continue repetițiile. Totuși nu putea uita acele priviri, de pe platou, care urmăre^{ndu}-le fiecare gest sperau parcă să găsească un semn, cât de mic, care să anunțe că o să cadă leșinată în brațele lui Burt, după sărutul fatal. Asta era suficient ca să înnebunească pe orice actor începător, încă neobișnuit cu astfel de demonstrații.

Țârâitul soneriei o scoase pe tânără din aceste gânduri. Comisionarul! Era binevenit, începuse să-i fie foame după ce stătuse toată ziua nemâncată.

— Imediat! strigă ea repez^{indu}-se să deschidă. Ați adus și...

Urmarea frazei îi rămase în gât: Burt, sprijinit cu nonșalanță de tocul ușii și în brațe cu o sticlă de vin, îi surâdea larg din prag.

— Salut! Am ratat cumva cina? Dacă știam că mă aștepți, aș fi venit mai devreme...

— Îl așteptam pe... Marlon...

— Fericitul de Marlon, o întrerupse el măsurâ^{nd-o} pe Shirley, de la părul încă umed până la papucii de fetiță friguroasă.

— Este comisionarul de la supermarket, îi preciză ea, aranjâ^{ndu}-și halatul.

„De ce dracu' îi spun toate astea? se gândi ea. Și mai întâi, ce caută aici?”

— Voiai să mă vezi? îl întrebă ea, neștiind ce să spună.

— Sper că nu deranjez. Treceam prin apropiere.

— Prin apropiere? Nimeni nu se plimbă la ora asta prin cartier, decât dacă e însoțit de un câine lup sau are centură neagră la karate.

— Bine, recunosc! reluă el, ducând mâna la piept. Mă plictiseam îngrozitor în camera de hotel și aveam nevoie de puțină mișcare. Atunci am decis că o mică deplasare și urcatul a douăzeci de etaje mi-ar face bine.

— Aici nu sunt decât cinci.

— ...Și iată-mă ajuns aici, în pragul unei crize cardiace, cu dorința de a bea un pahar de vin - de colecție, după cum poți observa - ca să aud de la o femeie atât de drăguță că nu mă așteaptă pe mine ci pe un anume Marlon, comisionar!

— Mario, îl corectă ea izbucnind în râs. Și deschizând larg ușa îi făcu semn să intre.

Îl conduse în salon și un scurt moment de tăcere se instalează între ei pe când Burt o observă, întârziind cu privirea de-a lungul coapselor și pieptului ei, ce se ghiceau sub țesătura pufoasă.

— Ai ieșit din baie?

Tânăra își aminti că este goală sub halat și se simți jenată.

— Oh, nu! Tocmai mă îmbrăcam, minți ea, îndreptându-se spre dormitor. Cât aștepți, poți să deschizi sticla.

În timp ce se dezbrăca, inima-i bătea cu putere. Deschizând dulapul, ezită câteva momente **întrebându-se** ce să îmbrace. Alegerea i se opri asupra unor blugi, asupra unei bluze albastre pastel și asupra unor teniși. Apoi aruncă o privire în oglindă și își scoase acul ce-i ținea părul **într-o** masă informă și-l lăsă să cadă pe umeri. Constată că nu arată foarte elegant, ci mai degrabă natural.

Când se întoarse în salon, îl găsi pe Burt privind pe fereastră. Acesta se întoarse zâmbind.

— Aș fi vrut să-ți cer să rămâi în halat. Îmi plăcea mai mult!

La urma urmei, ce căuta interpretul acesta cu atâta faimă la ea în salon, cu un pahar de vin vechi în mână? Tânăra actriță își reprimă cu greu un zâmbet nervos.

— Ți-aș oferi niște gustări, dar mi s-au terminat toate rezervele.

— Shirley, ne învățăm în jurul cozii. Nu mă întrebi ce caut la tine?

— Ba... da. Dar asta tu trebuie să-mi spui.

— Dacă ți-aș spune că ai uitat de întâlnirea noastră, nu m-ai crede și ai avea dreptate. În realitate, am ieșit să fac un tur cu motocicletă și tot conducând așa, n-am putut să nu mă gândesc la repetiția de azi.

— Azi n-a fost vorba de nicio repetiție. Am fost lamentabilă. Dar te asigur că mâine o să fie mai bine, promise ea așezându-se pe canapea.

— Of! Ce zi cumplită am putut avea, zise și Burt, luând loc alături de ea. Tot timpul e așa?

— Cel mai adesea, e mai rău! Nu e ușor să filmezi în cinci zile un episod de o oră; e o întreagă echilibristică între ședințele de machiaj, repetiții, diferitele personaje și cerințele scenariului. Totuși, cred că munca noastră e mai puțin solicitantă decât cântecele tale: noi, cel puțin, rămânem într-un singur loc.

Shirley se ridică și se așează pe un fotoliu în fața lui Burt. Sorbi din vin și se simți în sfârșit destinsă, gata să pălăvrăgească amical cu partenerul ei.

— Se zice că ai fost la universitate, reluă ea conversația.

Tânărul o privi surprins.

— Știi foarte bine că viața ta nu are secrete pentru nimeni, adăugă ea roșind ușor. Toate revistele scriu despre tine destul de insistent. Până la urmă e adevărat sau nu?

— Da, este adevărat, recunosc el. Destul de ciudat pentru un chitarist, nu-i așa?

Un norișor de roșeață trecu din nou peste chipul lui Shirley.

— Ce drăguț, remarcă el. Îmi place când o femeie roșește. E atât de rar!

La aceste cuvinte ea simți cum devine stacojie și asta-i spori și mai tare încurcătura.

— O moștenire din partea feminină a familiei, spuse ea, parcă scuzându-se. Bunica, mama, mătușa mea, roșeau și ele.

— Și de unde veneau femeile astea?

— Din Kansas, unde m-am născut și eu.

— Cred că abia așteaptă să iei premiul Oscar! reluă el, înveselindu-se.

— Dimpotrivă, speră că am să abandonez nefericita idee de a veni la New York pentru a face film și o să mă întorc acasă. Se tem fără îndoială că am să crăp de foame, în numele dragostei pentru cea de-a șaptea artă...

— E aceeași problemă și pentru cei din meseria mea, zise el umplându-și paharul. Din cincisprezece muzicieni, dacă reușește unul.

— Și din motivul ăsta n-ai vrut să te limitezi doar la chitara clasică, nu-i așa?

— Nu, în niciun caz. Nu din cauza banilor. Acum... dar sigur vrei să auzi povestea asta?

— Da, dacă vrei să mi-o spui.

— În sfârșit, e foarte simplu. Am format un grup cu câțiva studenți și cântam prin cluburi, din când în când. În perioada aceea, chiar dacă îmi plăcea chitara clasică foarte mult, am înțeles că rockul dezvăluia o nouă dimensiune a muzicii, nu neapărat mai frumoasă, dar oricum diferită. Cred că toate astea ți se par cam pretențioase, nu-i așa?

— Sincer vorbind, chiar deloc, îi răspunse ea amuzată.

— Așa e, asta nu e ca rolul din „Zorii dragostei noastre”. Johnny Wolff ăsta mi se pare egoist și mai ales ticălos.

— Alana Durban pare și ea că este la fel. E un

adevărat rechin, care completează tot timpul. Singurul moment când se mai împlânzește este acela când îl întâlnește pe... Johnny.

— Ca să revenim la repetiția de azi, am impresia că n-am să reușesc niciodată să joc scena asta.

— N-a fost vina ta. Eu nu ți-am dat nicio șansă să-ți spui replicile.

— Ascultă, dacă o să mai fie atâta lume pe platou care să se uite la noi, eu unul cred că n-am să reușesc nimic, îi declară Burt agasat.

— Ai remarcat și tu? întrebă Shirley mirată. Deci nu e vorba de nicio paranoia.

— Poftim?

— Când i-am vorbit Clarei despre oamenii ăia care rămân acolo în timp ce noi filmăm, aproape că mi-a râs în nas, spunându-mi că trebuie să sunt nebună fiindcă dau lucrului ăsta atâta importanță.

— Cred că va trebui să-i ignorăm pur și simplu. Nu așteaptă decât o greșală din partea mea pentru a fi satisfăcut.

Cu aceste cuvinte, Burt sări în picioare și veni în fața lui Shirley.

— Știi foarte bine că ei mă consideră un intrus! Nu așteaptă decât un pas greșit. Ei bine, să caute în altă parte, n-am să le dau satisfacția asta!

Shirley se ridică și ea.

— N-ai înțeles, Burt. Ei nu se află acolo numai pentru a te vedea pe tine, ci pentru a se uita la noi doi, să vadă ce se întâmplă după ce au auzit de întâlnirea noastră și de sărutul... tău, îi spuse ea coborându-și privirea.

— Până la urmă, vor să verifice, nu-i așa? Vor să vadă dacă acel faimos curent ce trece printre noi o să mai entuziasmeze încă o dată platoul, când o să jucăm scena... Minunat! strigă el.

— Trebuie să fim atenți să nu-i dezamăgim.

— Asta e! Ai înțeles deci că mă așteaptă la cotitură!

— Nu numai pe tine, ci pe amândoi, nu înțelegi? Orice s-ar întâmpla, n-o să fie suficient. Ce îi interesează

nu e ce se întâmplă în scenariu, ci în studio, între noi, actorii!

— Aș da orice ca să pot avea siguranța că vom reuși! îi răspunse el mergând înapoi și-ncoace, cu mâinile înfundate în buzunare și cu un aer iritat.

— Acum e prea târziu, spuse ea, încurcată.

— Am să-ți arăt ceva, reluă el dintr-odată, punându-i o mână pe umăr. O să vezi, nimeni n-o să fie decepționat, nici chiar Jerry!

O prinse în brațe și o trase spre el.

— Burt, nu...

— Nimeni, ți-o garantez.

Privirea muzicianului se schimbă în timp ce o strângea din ce în ce mai tare. Shirley își trase, instinctiv, capul pe spate.

— Nu, te rog...

Dar mâinile lui puternice îi mângâiau părul și i se opriră pe ceafă, și ea abia avu vreme să scoată un suspin, repede înăbușit de gura lui Burt. Timp de o secundă, încercă să se elibereze, gemu, apoi se lăsă înlănțuită în brațele care o strângeau aproape s-o sufoca. Aflată sub puterea unei asemenea forțe, își arcui întregul corp sub trupul lui viril care o apăsa și o strângea în același timp.

Shirley se abandona cu totul pasiunii dezlănțuite a sărutului, oferind bărbatului gâtul, gura, buzele carnoase, corpul întreg...

Reuși să-și elibereze o mână pe care o puse pe pieptul lui Burt, pentru a-i simți căldura în palmă, iar cu cealaltă îi mângâia ceafa.

Sunetul strident al unui claxon îi întrerupse brusc. Burt mormăi ceva nerăbdător, dar Shirley, profitând de ocazie, se eliberă din îmbrățișare și se îndepărtă, conștientă că privirea lui e ațintită asupra ei. Încercă să spună ceva, dar nu reuși să scoată niciun sunet. Oare ce i se întâmpla ei, cea care de obicei știa să se stăpânească atât de bine?

— De ce ai făcut asta? sfârși prin a suspina tânăra femeie.

— Nu vom decepționa pe nimeni, ți-am spus, șopti el apropiindu-se. Acum am să te las să te liniștești, mai adăugă el, mângâind-o pe obraz, cu dosul palmei.

Vocea îi era caldă ca o adiere. Un moment, Shirley închise ochii, gata să-i cadă iar în brațe. Cu un efort, se trezi și își aminti dintr-odată: „Scena de dragoste, bineînțeles! A vrut să-mi dovedească faptul că o putem juca fără greșală”.

Totuși, sărutul o făcuse să înțeleagă mai mult și simți cum tremură la gândul ăsta. Burt avea puterea de a o tulbura imediat ce o atingea și acum o știa foarte bine...

— N-am remarcat până acum felul rapid în care reușești să intri în pielea personajului! Felicitări! Eli a făcut o treabă excelentă! spuse ea grăbită, pe un ton ce se voia degajat.

— Eli n-are nimic de-a face cu asta!

— Știu că ai un instinct extraordinar de actor, îmi amintesc de interviu. Orice ar fi, conștient sau nu, încerci să impresionezi publicul, ceea ce e un lucru normal la un actor. Și eu încerc să produc impresie, susținând că asta face parte din meserie...

„De ce mă încăpățânez să aflu motivele pentru care el are un efect magic asupra mea? se gândi ea înciudată. Scena de dragoste o să pară mai naturală și o să-i impresioneze pe toți”.

— Un pic de vin? propuse ea pentru a aduce o schimbare. Propun un toast: pentru teatru și pentru echipa Morgan-Padgett care va fi scânteietoare!

Tremurând, încercă să umple cele două pahare, când soneria o întrerupse.

— În sfârșit, comisionarul! spuse ea alergând să deschidă.

Câteva momente mai târziu se întoarse cu brațele încărcate de pungi, pe care Burt o ajută să le ducă în bucătărie.

— Nu sunt decât semipreparate, constată ea râzând. Mai ai răbdare cinci minute?

— Am tot timpul, îi răspunse el încet.

— Am uitat că îți petreci timpul în turnee și că ești obișnuit să mănânci la restaurant. Mâncarea asta semipreparată o să ți se pară aproape ca la mama acasă... Hai, pune mâna și desfă pachetele, domnule. Să nu crezi că ai să scapi fără să-și câștigi din greu porția de mâncare.

— Nu te neliniști, asta și voiam să fac! îi replică el cu un zâmbet ironic.

Capitolul 1

Ziua fusese un dezastru. Jerry avusese o stare de spirit îngrozitoare. O învinuise pe Shirley că nu dorește să joace împreună cu Burt.

Și ca să fie totul complet, și Sarah refuzase să joace, sub pretextul străveziu că are o migrenă. Au înțeles mai târziu că își pierduse lentilele de contact colorate. Fără ele, frumoșii ei ochi verzi nu mai aveau niciun fel de strălucire.

Pentru prima oară de când era actriță, Shirley nu reușea să intre în pielea personajului. Chiar dacă nu-i venea să creadă, în realitate era îngrozită de ușurința cu care se aruncase în brațele lui Burt Morgan, noul ei partener. Totul se întâmplase ca și cum teatrul se transformase pentru ea în realitate.

Intenționat, se forța să joace prost. Trebuia să reziste elanului misterios care o împingea în mod firesc în brațele lui Burt Morgan. Jerry înțelesese asta imediat. Se înfuriase și gonise pe toată lumea de pe platou, amenințându-o pe Shirley că o să-i ia rolul.

— La revedere, Burt, îmi pare rău pentru azi, spuse tânăra actriță descurajată. Poate că mâine o să fie mai bine, adăugă ea ridicându-se.

— Poate? Adică nu ești sigură că ai să vii și mâine?

— Eu da. Dar Jerry poate că se gândește la altceva.

— Nu fi prostuță, îi spuse el înveselit. Nu uita că dorește să jucăm împreună. Datorită ție m-a angajat.

— Da, răspunse ea și se îndreptă spre cabină.

— Shirley, ai nevoie să te relaxezi, îi spuse el cuprinzându-o în brațe. Și eu știu cum o poți face...

— Sunt epuizată, Burt. Vreau să mă întorc acasă și să

lucrez la rol.

— Ar fi o greșeală. Trebuie să-ți schimbi gândurile.

— Știu foarte bine de ce am nevoie. Trebuie să studiez textul mai bine, chiar și la noapte, dacă va fi necesar.

— Nu, greșești, Shirley, te rog să mă crezi!

După ce se schimbă și ieșiră din studio, tânărul muzician îi împărtăși unul din gândurile care-i treceau prin cap.

— Uită-te la cerul ăsta întunecat de poluare, pe care soarele abia se mai zărește! Nu-ți vine cheful să mergi undeva, să respiri aer curat și să mai uiți un pic de „Zorii dragostei noastre”?

— Mi-ar plăcea foarte mult, numai că așa ceva e imposibil, am prea multe de făcut. La revedere, Burt, ne vedem mâine!

— Bine, ai câștigat. Te conduc. Hai, nu mă mai privi așa, că n-am de gând să te mănânc!

Shirley zări uriașul Harley-Davidson parcat la colțul străzii și renunță să se mai împotrivească.

— Ai dreptate, aș ajunge mai repede acasă.

— Bineînțeles! Poți să ai încredere în mine.

— „Să ai încredere în mine” ai spus? Unde naiba ne aflăm? Întrebă Shirley coborând de pe motocicletă. Unde m-ai dus, Burt? Ce-i asta, o răpire?

Tânărul coborî și el de pe motocicletă, își scoase casca și îi răspunse, încântat:

— O întrebare cum nu se poate mai potrivită, domnișoară Padgett! Ne aflăm la Jones Beach. Să nu-mi spui că n-ai mai fost pe aici, e doar la cincisprezece kilometri depărtare de locul unde locuiești!

— Termină, te rog, cu lecția de geografie! De ce n-ai oprit când ți-am spus?

— N-am auzit nimic, îi răspunse el făcând ochii mari, locul ăsta este nemaipomenit...

— Da, așa e! Numai noi doi și pescărușii! Hai, du-mă acasă, te rog!

— Și cu întoarcerea la natură ce facem? Nu respiri

mirosul ăsta nemaipomenit al oceanului? Și stai să vezi cum e să simți nisipul sub picioare!

— În ceea ce mă privește, aș vrea să ajung acasă...

— O idee excelentă, îi spuse el luând-o de mână, la o cafea cu prăjiturile!...

— Burt!

— ...dar înainte de asta, ce zici de o ciorbă de pește?

— Burt, vrei să mă asculți?

— Te las să alegi: o masă cu pește, o cafea, urmate de o plimbare pe plajă și apoi te duc acasă, întreagă și nevătămată...

— Altfel...

— Nimic din toate și te întorci acasă prin mijloace proprii. Dar să știi că ne aflăm cam la opt kilometri de autostradă...

— Întâi răpire și pe urmă șantaj, bravo!

— Nicidecum! Doar o oră sau două de destindere și uitare a necazurilor, îi spuse el luând-o de mână. Care-i problema?

— Problema e că m-ai adus aici fără să fiu de acord. Acum ce mai pui la cale?

— Propun să intrăm în localul acesta, care nu e nicidecum un restaurant de lux, așa cum cred că-ți închipui. Am mai fost aici de câteva ori, mai ales când s-a întâmplat să am concert, undeva mai încolo, pe plajă. Așa că știu ce fel de clienți vin aici: majoritatea sunt în vârstă și n-or să mă recunoască. O să putem sta liniștiți, înțelegi? Hai să ne așezăm la masa asta de la fereastră și lasă-mă pe mine să mă ocup de rest.

Shirley, ascultătoare, se așază și îl urmări cum se ocupă de meniu. îi era într-adevăr foame și mirosul de cafea îi deschisese și mai tare pofta de mâncare, dar nici nu se putea pune problema să-l lase pe Burt să ghicească asta. Ce tupeu avusese s-o ia pe sus și s-o aducă aici, ca un barbar ce-și aduce prada pe cal! îi strigase de mai multe ori să întoarcă, dar fără rezultat. Și dacă se lipise de el, o făcuse doar pentru că numai așa putuse să-i strige la ureche să oprească...

— Vezi, îi curmă tânărul șirul gândurilor, venind cu două farfurii pline, cinci minute de mers pe plajă și a fost suficient ca să capeți culoare în obraji. Așa, un pic de bujori, cum îmi place să văd!

— O oră, Burt. După o oră vreau să mă duci acasă!

— Bine. Acum pune mâna și mănâncă, fetițo!

— Nu vreau.

— Ți-am spus că mă pricep la restaurantele de la marginea drumului. Din cauza meseriei. **Într-o** zi o să scot un ghid al lor; numai că eu **n-am** să le acord stele pentru clasificare, ci pastile pentru digestie. Hai, mănâncă-ți peștele fără grijă, sau trebuie să te hrănesc ca pe copii?

— Nu mănânc niciodată la prânz, trebuie să am grijă de siluetă, îi spuse Shirley cu severitate.

— O să am eu grijă, tu dă-**i** drumul și mănâncă!

— Nu-**mi** place ciorba de pește!

— Cum se poate să nu-**i** placă cuiva ciorba de pește!?! se miră el, priv**ind-o** ca pe o eretică.

— Bine, o să gust puțin, ca să nu mă mai privești așa, ca pe o nebună.

După prima înghițitură expresia feței i se schimbă brusc, trecând de la resemnare la surpriză. Era delicioasă!

— Dă-**o** gata, ordonă Burt.

Tânăra se execută, fără să se mai lase rugată de data asta. Ciorba era fierbinte, reconfortantă și Shirley se simți imediat mai bine.

Până la urmă, poate că el avusese dreptate; trebuia să se hrănească după o dimineață întreagă de muncă, iar o ceașcă de cafea nu era suficientă. Ciorba era o minunăție!

Tânărul se aplecă spre ea cu un aer de satisfacție.

— Asta o să te facă să ai chef să te plimbi desculță pe nisip...

— Deocamdată mă face să am chef de bucata aia de cozonac, îl corectă ea.

— Ce dezmăț!

— Mâine **n-o** să mai încap în costum, își reproșă ea, după ce termină. Dar poate că **n-o** să mai aibă importanță, pentru că Jerry **m-a** amenințat că o să mă dea afară!

Când ajunseră pe plajă, Burt o prinse de mână.

— Îmi place ca totul să iasă bine, spuse Shirley **într-**un târziu.

El se aplecă spre ea, atât de aproape încât tânăra îi simți răsuflarea caldă pe piele.

— E timpul să privim adevărul în față: te doresc, Shirley, și știu că și tu mă dorești. Din cauza asta nu poți juca blestemata aia de scenă, mă înșel?

— Nu spune prostii! Mă simt stânjenită, asta-i tot. La fel se întâmpla și cu Tony.

— Eu nu sunt Tony! Ți-e frică să joci pentru că ești îngrozită de ideea că ai putea să simți ceva pentru mine!

— Teatrul și viața reală sunt două lucruri diferite, Burt...

— Iar ce simțim noi, unul pentru celălalt, nu e teatru! îi replică el, ridicându-i bărbia pentru a o obliga să-l privească. O știm foarte bine amândoi!

— Cred că jucăm împreună fiindcă asta a fost ideea lui Jerry.

— Să n-o luăm de la început!

— Dar știi foarte bine că n-ai fi obținut rolul dacă Jerry nu ne-ar fi văzut împreună!

— În orice caz, nu e el de vină de ce ni se întâmplă, recunosc el.

— Eu am mai trecut prin situația asta de mai multe ori. Se întâlnește pe platourile de filmare destul de des: există o relație ce se stabilește firesc între parteneri în timpul turnării, apoi...

— Deci tu crezi că despre asta ar fi vorba: de o relație!

— Nici nu știi ce ușor e să cazi în capcana unui rol, adăugă ea cu amărăciune. Acum noi avem o asemenea problemă, am început să ne comportăm ca personajele pe care le jucăm...

— Să nu-mi spui că în ceea ce trăim există mereu ceva din rolurile pe care trebuie să le interpretăm.

— Îți spun ce am putut constata de mai multe ori: e ușor să confunzi visul cu realitatea.

— Ți **s**-a întâmplat cândva și ție, nu-i așa? spuse el încet.

— Da, în prima trupă în care am fost angajată, pentru o seară. Jucam Julieta și...

— Aș fi făcut pariu că așa **s**-a întâmplat! Dar eu nu sunt un Romeo de doi bani, ca tipul ăla mizerabil care...

— Nu era un tip mizerabil, cum îi spui tu, doar că și-a asimilat prea bine rolul. Să nu mai vorbim... Noi doi am avut noroc: împreună putem adăuga acest nu știu ce special în jocul nostru.

— Și asta e tot ce dorești cu mine, să joci? întrebă el, apăsându-**o** pe umeri.

„Nu”, se gândi ea, bătându-**i** inima, în timp ce dădea afirmativ din cap.

— Dar nu este suficient! Trebuie să le demonstrăm că suntem cei mai grozavi îndrăgostiți care **s**-au văzut vreodată pe ecran. Trebuie să-**i** lăsăm cu gura căscată...

— Așa e, admise ea, gândindu-**se** la impresia magică pe care **i-o** făcuse sărutul lui.

Și mai trebuie să joace scene de dragoste cu el, în fața lor, încă patru luni! Oricum, **n**-avea de gând să se lase prinsă de jocul acesta din afara platoului și nici să se îndrăgostească de el. Oricât ar fi el de Burt Morgan, tot nu avea dreptul la așa ceva!

— Învăță-ți bine textul pentru mâine, mai adăugă ea cu voce tare și se desprinsă de el. Nu vreau să ajung să improvizez, până o să cadă patul cu mine!

„Am și așa suficiente motive de îngrijorare, ca să nu mai adaug unul”, se gândi ea în timp ce se îndrepta spre drum.

Să găsească mijlocul de a se ascunde în spatele Alanei era o sarcină grea pentru Shirley și cerea un talent actoricesc pe care ea nu era sigură că-l avea.

Capitolul 8

Shirley se întoarce încet în brațele lui Burt și își cuibări capul pe umărul lui dezgolit.

— E minunat! suspină ea surâzându-**i**, cu ochii pe jumătate deschiși, minunat!

— Gata, opriți! Splendid! strigă Jerry. A fost grozav, copii! Ajunge pentru azi.

„Îți mulțumesc, Doamne!” se gândi Shirley ușurată. Se desprinsese din brațele lui Burt, se ridică și își coborî picioarele din pat. Pentru un scurt moment își încrucișă privirea cu cea a muzicianului, apoi se uită undeva, în spatele lui, după halatul agățat de camera de filmat. Pentru a ajunge la el, trebuia să dea deoparte cearșaful ce o acoperea, să se ridice și să meargă îmbrăcată doar **într-**un maiou, chiar de sub nasul lui Burt. Acesta se ridică și se întinse fără grabă. „Gândește-te la altceva, își spuse ea pentru a-și face curaj, căutând să se sustragă privirii cu care o învăluia.

— Ține! îi spuse el întinzându-i veșmântul mult dorit.

— Oh! Ce drăguț! îi mulțumi ea în timp ce se grăbea să se îmbrace.

— Te rog, răspunse Burt.

În ochi îi juca un licăr de veselie și un zâmbet îi lumina fața.

— Ați făcut treabă bună, porumbeilor, le spuse Jerry, venind spre ei.

Shirley se ridică, evitând cu grijă să-l privească pe Burt. De la începutul săptămânii regizorul îi tot felicită și le tot repeta, lor și agenților de publicitate, că nu mai întâlnise niciodată o asemenea potrivire între doi actori.

— Vălvătaie, nu altceva! repeta el cu satisfacție, oricui voia să asculte.

Shirley continuă să evite privirea muzicianului, sigură că acesta ghicise adevărul; această vălvătaie de care vorbea Jerry nu exista. Burt nu putea fi înșelat și nici ea. Fuseseră desigur câteva sclipiri care îi plăcuseră regizorului, dar nu fuseseră autentice, ci doar simple trucuri actricești, nimic mai mult!

Totuși, tânăra actriță reușea să joace mai bine ca niciodată. Numai astăzi concentrarea îi slăbise pentru o secundă, lăsând locul plăcerii de a se cuibări în brațele lui Burt, de a-i simți buzele pline, fără a înțelege cu adevărat cum de i se întâmplase așa ceva. „N-a fost decât un bluf”

se forță ea să gândească pentru a-și recăpăta siguranța.

— Shirley, te aștept luni dimineată, îi spuse Jerry. Postul de televiziune vrea să filmeze un anunț publicitar cu tine și cu Burt.

— De acord, o să vin, răspunse ea. Am terminat, pentru azi?

— Poți să pleci. Burt, ai două minte?

— Da, dar nu mai mult. Sunt grăbit, Jerry, îi replică politicoș tânărul muzician.

— Rezolvăm repede, promise regizorul.

„Nu prea repede, se gândi Shirley, măcar să pot **s-o** întind, înainte ca el...”

Se îndreptă spre cabină, hotărâtă să părăsească studioul înainte ca Burt să mai poată sta de vorbă cu ea.

Închizând ușa după ea, scoase un oftat de ușurare: ziua trecuse cu bine. În ultimul timp nu mai avuseseră public la turnarea scenelor, așa cum îi ceruse Burt lui Jerry.

Pentru prima oară era și ea de acord cu ce **s-ar** putea numi capriciu de vedetă.

Această absență a spectatorilor ușurase lucrurile. Totul mersese ca pe roate. Mai puțin când partenerul încercase **s-o** face să înțeleagă ce simte, atunci când o ținea în brațe. Prefera să nu se gândească la asta.

— Ești o actriță binecuvântată, Shirley! îi spusese Burt, care o urmărea ca o umbră. Ai reușit să-l păcălești până și pe Jerry: m-a întrebat dacă ieșim împreună.

— Sper că i-ai spus adevărul!

— I-am spus că-mi placi mult, nimic altceva.

— Nici nu e altceva.

— Ba este! Îți joci atât de bine rolul și ai reușit să păcălești pe toată lumea, chiar și pe Jerry. Dar el nu e în pat cu tine!

— Oh! Te rog!

— Chiar și eu m-am lăsat prins: încep scena cu Alana și o termin în brațele lui Shirley.

— Burt, fii convins că femeia din pat e Alana, nimeni altcineva.

— Dovedește-mi-o, îi răspunse el prinzându-i încheietura mâinii. Acordă-mi o seară la restaurant!

— Nu!

— La cinema, atunci?

— Sunt ocupată!

— Mâine seară, poate?

— Nici mâine nu sunt liberă!

— Ba da, ești!

— Ba nu, se încăpățână ea.

— Ți-e frică de mine!

— Nu spune prostii! Îmi fac meseria și atâta tot!

„Și mi-o fac bine, în ultima vreme” se felicita ea, scoțându-și maioul pe care nu-l putea suferi.

Din fericire era vineri: urmau două zile de liniște, departe de oala sub presiune care era platoul în mod obișnuit. Shirley își trase pe ea niște pantaloni de velur și un tricou larg, care-i plăceau. În seara asta se va culca târziu, după o baie fierbinte și prelungită. Poate o să-și prepare și ceva bun de mâncare, fără să se mai gândească la calorii. De altfel, greutatea în plus pe care risca s-o ia în weekend va rămâne invizibilă pentru camera de filmat. Iar luni o să-și reia regimul obișnuit.

Se așază în fața mesei de machiaj și se privi în oglindă.

„Adio, Alana! își spuse ea luând flaconul cu demachiant. Te las să te odihnești, dar vreau să te găsesc în formă luni dimineața!”

La amintirea după-amiezii petrecute pe plajă cu Burt, retrăi și îndoiala îngrozitoare care o urmărise tot restul zilei și pe care se străduia s-o țină doar pentru sine.

Îi refuzase invitația la cină și avusese probleme să-l convingă că trebuie să plece.

Rămasă singură, se repezise la telefon și o sunase pe Claire.

— Ce se-ntâmplă dacă părăsesc serialul? o întrebase ea fără nicio introducere.

— Nu mare lucru, îi răspunsese impresarul. Se rupe contractul, dar asta se aranjează ușor. Ce ți s-a întâmplat,

pisicuțo?

— Ah! Aproape nimic! îi replicase Shirley exasperată și îi trântise telefonul

„Până la urmă nimeni n-o să întrerupă serialul din cauză că nu iese o scenă de dragoste” își spuse ea consolată.

De ce a trebuit, când repeta scena cu Tony, să se gândească la călcatul rufelor!? Ce Dumnezeu avusese în cap? De obicei, când o deranja o scenă încerca un fel de dedublare a personalității, așa cum o sfătuisese Eli, și de cele mai multe ori reușea. Dar în ziua aceea nu fusese o dedublare, îi umblase mintea aiurea, ceea ce era cu totul altceva...

Tânăra petrecuse jumătate din noapte bând cafea și încercând să-și amintească toate „trucurile” care s-o ajute să-și păstreze concentrarea. Și până la urmă reușise, toți începuseră să vadă focul sacru al artei... mai puțin Burt.

— Shirley, ești acolo?

Tresări.

— Sunt gata să plec, răspunse.

Ușa se deschise încet și Burt intră, cu o figură încruntată.

— Știu, ai o întâlnire.

Replica ei se opri pe vârful buzelor. Aerul necăjit al muzicianului o făcu să ezite.

— Ai văzut schimbările din textul pentru luni? Întrebă acesta întinzându-i câteva foi.

— Nu, nu încă. Nu merge ceva?

— Nu știu. Poate că ție o să-ți placă scena asta de seducție care se petrece în timpul înmormântării! Jerry a găsit ideea formidabilă.

— Ce poveste mai e și asta? Știam că o să turnăm scena cimitirului și apoi lectura testamentului lăsat de tatăl Alanei!

— Sigur că da, dar uită-te la pagina patru. Cum o să-ți pot spune: „Te voi răpi și sărutările mele vor șterge tristețea din ochii tăi frumoși.”? Sfinte Dumnezeule, își bat joc! Johnny Wolff poate să fie cel mai seducător bărbat din

lume, că Alana tot îi va scoate ochii dacă-l va zări la înmormântarea tatălui său!

— Burt, nu suntem aici pentru a discuta scenariul, ci pentru a-l juca...

— Sau pentru a muri! Asta mă sperie cel mai tare: să mori **într**-un serial de succes! Realizarea acestui film reprezintă o cotitură a carierei mele, nu un sfârșit! Cum dracu' a putut scrie o asemenea măgărie?

Shirley continuă să citească textul.

— Sfinte Hristoase! Ai citit ce trebuie să-ți răspund? Față de mine, ești norocos. Sub voalul de doliu trebuie să surâd și să și spun: „Bine Johnny, du-mă departe de aici și fă-mă să uit locul ăsta detestabil.”! Ți-o închipui pe Alana vorbind așa lângă mormântul tatălui ei?

— Nu crezi că ne-au jucat o farsă? Pe cuvânt, Shirley, în momentul când citești testamentul bătrânului Durban aş vrea mai degrabă să fiu în locul lui în coșciug, decât în locul meu!

— Trebuie să intri în pielea lui Johnny, Burt. Orice ai gândi, trebuie să crezi în personajul tău! spuse tânăra actriță pe un ton care se voia încurajator.

— Nu știu dacă o să reușesc, îi răspunse el mușcându-și buzele. Și nu vreau să te trag și pe tine în prăpastie; o să trec pe la atelier să vorbesc și cu Eli...

— E imposibil, a plecat cu trupa în turneu!

— Așa e, uitasem!

Și după ce ezită câteva momente, adăugă:

— Bine, nu-ți face probleme! În fond n-ai nicio vină. O să fac tot posibilul să ies din joc...

Shirley îi întinse textul, surâzându-i încrezător.

— Înțeleg că-i o scenă grea, dar o să-i dăm noi de capăt, nu-ți mai face probleme.

— Aș vrea să pot fi la fel de sigur, îi răspunse Burt neîncrezător. Cred că ai o grămadă de întâlniri și cu siguranță nu merită să-ți pierzi vremea cu mine...

„Dumnezeule! E tot atât de înspăimântat ca atunci când a avut vizionarea cu Eli! N-ar trebui să-l las singur”.

— Bine, replică ea cu un aer liniștit. Nu sunt chiar

atât de ocupată.

— Nu trebuie să te întâlnești cu nimeni azi?

— Nu neapărat...

— Hai să jucăm cinstit, Shirley. Trebuie să fie un motiv pentru care ai făcut pe ocupata toată săptămâna!

— N-am putut face nimic, am un program foarte încărcat...

— Mai puțin în seara asta!? E ciudat!

— Nu pot să-ți acord decât cinci minute în seara asta. Trebuie să-mi învăț rolul...

— Și eu la fel!

— Burt, n-are rost să repetăm împreună, n-ar servi la nimic, se grăbi ea să răspundă.

— Ai dreptate: n-are nicio logică să repetăm împreună un text pe care va trebui să-l jucăm împreună, îi zise el sarcastic.

— Fiecare din noi poate învăța singur câteva replici și nici nu e nevoie de mai mult, îi răspunse ea simțind cum se strânge lațul în jurul ei.

— De acord! Să nu încercăm mai ales să dăm un sens acestui scenariu. Să lucrăm separat! Și luni, pe platou, să jucăm ca doi năuci **într-o** scenă plată și seacă!

— Nu trebuie decât să-ți spui textul.

— Parcă și văd titlurile din ziarele de scandal: Morgan aleargă spre pieire! Dar tu nu trebuie să-ți reproșezi nimic, n-ai făcut altceva decât să refuzi pur și simplu să mă ajuți...

— Bine! Ai câștigat! îi răspunse ea aruncând o privire pe ceas. O oră, de acord? Hai, fugi și adu-mi și mie o copie după text.

— Am adus deja unul la mine în cabină.

— Atunci adu-l, o să citim împreună.

— Nu putem să citim aici, spuse el cu un aer nevinovat. N-am nicio vină, dar se refac decorurile chiar lângă noi. Însă dacă dorești să suporti zgomotul ciocanelor și al bormașinilor în timp ce lucrăm...

— Am o vagă impresie la ce te gândești, dar ți-am pregătit o surpriză: n-am intenția să repetăm la mine

acasă.

— Ideea asta nu-mi venise!

— Și nici la tine.

— Din fericire, pentru că nici nu se punea problema. Și nici să merg pe plajă n-am chef... Toate astea nu ne vor duce la nimic.

— Nu-mi acorzi niciun pic de încredere! Cunoscut locul ideal, aproape de aici, deschis pentru toată lumea, unde nimeni n-o să ne socotească nebuni dacă o să repetăm o scenă de film...

— O să luăm feribotul pentru Staten Island?

Ce să zic, un loc cum nu se poate mai potrivit pentru a repeta o scenă! Își spusese Shirley, privind **du-l** pe Burt cum activează antifurtul motocicletei.

— Ultima oară când te-am luat cu mine, te-ai întors teafără și sănătoasă, gata să-ți reiei munca de a doua zi.

— Termină odată, Burt! Nu e țipenie de om pe acolo!

— Dar locuitorii, ce zici de ei?

— Nu putem lua feribotul pe vremea asta! E prea frig!

— Ai vesta pe tine!

— Și burnițează! adăugă ea cu exasperare.

— Exact atmosfera pe care o **s-o** avem și luni în studio, când o să dea drumul mașinii de ploaie. O să ne facă flească!

— Dacă vrei **s-o** iei în felul ăsta...

— Ascultă, Shirley, plecăm în cea mai grozavă croazieră care se poate imagina, o asigură Burt, trecând **du-i** un braț protector pe după umeri, în timp ce vaporul se desprindea ușor de la chei și intra **într-o** ceață de **s-o** tai cu cuțitul.

Shirley tremura în aerul rece și sărat.

— Ți-e frig? Putem merge înăuntru.

— Dacă tot plecăm **într-un** voiaj transatlantic vreau să profit, îl ironiză ea, adunând **du-și** o buclă răvășită de vânt. Până la urmă, plimbarea asta nu-i chiar neplăcută. Nu e decât marea, încă n-am descoperit un loc mai pustiu la New York!

Ridicându-și gulerul, se desprinsese din brațele însoțitorului ei și întoarse spatele vântului.

— Atunci, hai să citim scenariul și vei vedea cum o să capete sens!

După douăzeci de minute de repetiție, Burt se declară mulțumit.

— Efectiv, scena asta începe să se lege, mai bine ca oricând în studio. Nu știam că pot fi atâtea feluri diferite de a juca un text! Și viața ne învață asta!

— Să zicem, dar ce știm noi despre viețile noastre? întrebă Shirley melancolică.

— Am abandonat studiile la un an după examenul de admitere. Mama tocmai murise și atunci am avut sentimentul că nimic nu mai avea importanță. Multă vreme am suferit de singurătate!

— Și tatăl tău? întrebă Shirley, impresionată.

— Nu l-am cunoscut. Ne-a părăsit când eu eram încă mic, iar mama s-a istovit muncind ca să putem avea un acoperiș deasupra capului. O să-mi amintesc toată viața ziua de Crăciun când mi-a dăruit prima chitară, care a costat-o șase luni de ore suplimentare...

Privirea muzicianului se înceteșase. Shirley ar fi dorit să-l mângâie ca să-i aline amintirile dureroase.

— Iar ce a urmat, cum se spune, e deja istorie... adăugă el cu un zâmbet slab.

Burt râse încet și o strânse în brațe.

— Acum înțelegi de ce feribotul ăsta este pentru mine un refugiu moral. Aș putea sta aici ore întregi.

— Singur?

— Da. Am respirat aerul mării, am ascultat pescărușii și mi-au făcut bine. După o vreme piloții au început să mă cunoască și m-au lăsat la cârmă! Aici am compus și primul meu succes...

— „Îndrăgostiții mării”? L-ai scris pe vaporul ăsta? L-am ales în colegiu, când profesorul ne-a cerut să dăm un exemplu de poezie contemporană. Cuvintele sunt extraordinare...

— Ți-a plăcut într-adevăr?

Tânăra fată se simți încălzită de plăcerea ce o simțea în vocea lui.

— Într-adevăr mi-a plăcut. Dar întotdeauna mi i-am imaginat pe autori cum își scriu cântecele încuiați în studio...

— Mulți așa fac. Eu am nevoie de un colț primitiv în aer liber, pe malul mării de preferință. Iar eu nu-mi imaginam că se poate pierde atâta vreme pentru a turna un serial.

— E valabil pentru Sarah, mai ales...

— Dar ea nu este o artistă, este o profitoare, spuse el râzând. Tu ești o artistă și încă una mare! Ești artistă și pentru mine!

— N-ai nevoie de mine, Burt.

— Să fim cinstiți, fără ajutorul tău aș fi făcut o mulțime de gafe.

— Nu-i adevărat. Ești talentat, chiar și Eli a recunoscut. Am să te învăț câteva trucuri pentru luni.

— Mi-e teribil de frică să nu fac vreo greșală, Shirley. Știi ce mult ar conta o schimbare pentru mine? Trebuie să schimb ceva, sunt prea bătrân pentru a-mi petrece nopțile cântând și chefuind după fiecare concert, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Coborându-și privirea spre însoțitoarea sa, avu un zâmbet stingherit și apoi adăugă:

— De altfel, am abandonat de mult cea de a doua parte a acestor nopți bune.

— Ei, cu atât mai bine, spuse ea cu o voce detașată.

— E adevărat. Știi, e îngrozitor să te trezești dimineața fără să-ți poți aminti numele fetei care doarme lângă tine. Asta mă amuza la douăzeci de ani, dar la treizeci devine deprimant. Cel mai rău era că trebuia să telefonez la recepție pentru a afla în ce oraș suntem!

— Ajung la concluzia că viața în turnee nu e mai entuziasmantă decât duminicile petrecute la filmările suplimentare...

— Cu siguranță că este ceea ce se crede, îi răspunse el cu un râs amar.

— Când eram mai tânără, îmi imaginam că sunt Jane Fonda, semnând autografe și primind invitații pentru cele mai grozave petreceri de la Hollywood. Nimeni nu-și poate închipui ce se poate îndura așteptând rezultatele unei auziții la care au mai participat o sută de actrițe, dorind și ele să obțină rolul. Și nu mai vorbesc de zilele când crăpam de foame, fără niciun ban în buzunar...

— Știu că te-ai luptat din greu pentru a ajunge acolo unde ai ajuns. Iar eu n-am mișcat niciun deget și mi s-a oferit un rol, zise Burt, un pic jenat.

— Am pornit în meseria asta în mod diferit. Dar ai avut și tu momentele tale grele.

— Ești generoasă, Shirley.

— Deloc, ești un muzician extraordinar.

— Adică numai un chitarist? Întrebă el glumeț.

— Știu, n-ar fi trebuit să spun asta. Dar n-am fost prea încântată să te văd atunci pe platou. În același timp, asta n-are nimic de-a face cu muzica ta, ți-o jur! Dimpotrivă, mi-au plăcut dintotdeauna cântecele tale...

Gândind că a spus prea mult, tânăra se întoarce brusc și se apropie de balustradă. Dar el se și apropie de ea, punându-și brațele în jurul ei, își înfundă fața în părul ei, făcându-o să simtă în ceafă răsuflarea lui caldă.

— Shirley, îi murmură el, sunt atât de fericit că ești aici, cu mine.

Shirley simțea cum căldura trupului lui trecea în al său și un bine imens o cuprinsese. Ar fi vrut să-i spună că-i înțelegea singurătatea, să-i spună cât de greu îi fusese să-i reziste în ultimele zile, dar nu putea să scoată o vorbă.

Abandonându-se îmbrățișării lui, totul i se părea ușor acum. Feribotul acostă în Staten Island și șocul o făcu să se clatine. Dar Burt o prinse în brațele sale puternice așa cum o va face mereu de acum încolo, se surprinse ea că speră.

Capitolul 9

Așa cum îi promisese Burt, restaurantul grecesc oferea o adevărată oază de căldură în seara umedă de octombrie.

— Aveam neapărată nevoie, îi spuse el, chiar dacă nu suporti ideea de a mânca seara în oraș...

— Cred că pot să mă lipsesc pentru o seară de semipreparatele mele, îi răspunse ea râzând.

Și chiar nu le regreta.

— Ești sigur că mai suntem în Manhattan? întrebă ea atunci când se așezară la masă.

— Fiecare călătorie pe mare se termină **într**-un port străin, îi șopti el râzând. Dar așteaptă să guști friptura de miel făcută de Elena; e un deliciu! Yasou, Nico! se adresă unui bărbat bătrân cu fața încadrată de un superb păr alb. Ce plăcere să te revăd! De când nu te-am văzut?

— Yasou, prietene! De mult timp... îi răspunse acesta îmbrățișându-l.

— Ți-o prezint pe domnișoara Padgett. I-am vorbit despre cum gătește Elena.

— N-am mai mâncat până acum mâncare grecească, spuse tânăra întinzându-i mâna.

— Atunci va fi o plăcere să vă inițiez, îi răspunse bărbatul cu mândrie.

— Unde este Elena? întrebă Burt.

— Unde sunt întotdeauna! îi răspunse un glas expresiv. Kalispera, Burt! Drăguț din partea ta că ai venit să ne vezi!

Apropiindu-se de masă, depuse un sărut zgomotos pe obrazul lui Burt.

— Nico, adu-le niște rețina, ca să se încălzească. Ce ți-ar plăcea, Burt? Am un pui la grătar grozav sau niște perișoare de carne cu lămâie, așa cum îți plac ție. În după-amiaza asta am făcut și musaca.

— Ce vrei tu, Elena! Am încredere că totul o să fie excelent! apoi i se adresă lui Shirley: Nico și Elena îmi sunt ca niște părinți adoptivi. Au deschis restaurantul atunci când eu am făcut formația cu care cânt. Elena crede că le aduc noroc, iar eu cred că ei îmi aduc mie!

Nico aduse o sticlă și Burt umplu paharele.

— Mulțumesc, dar nu vreau, spuse Shirley, neîncrezătoare.

- E mai grozav decât pare. Gustă și o să vezi.
- E spirt curat, se înecă ea după ce luă o înghițitură.
- Așa e, admise el râzând. Am să-ți comand niște vin

alb.

— Nu, te rog, o să mi se urce la cap. Îmi e prea foame pentru a putea bea alcool, oricare ar fi el!

— Oh, dar pare o chestie interesantă! O seară rece, o femeie frumoasă și amețită...

— Îmi pare rău, Burt, dar m-au năpădit amintirile. Este o minune că am rămas în viață, după tot ce mi s-a întâmplat atunci. Au trecut trei ani...

— Unde s-a întâmplat?

— Unde ai fi vrut? În Kansas, desigur. N-am mâncat nimic timp de trei zile.

— Trei zile? Dar ce, concurezi pentru rolul Omul Invizibil?

— Toceam pentru examene. N-o să-ți vină să crezi că eram hotărâtă să mor de foame de dragul artei... Mm! Miroase grozav! se întrerupse ea văzând farfuriile pe care le adusese Nico.

— Mănâncă, îi spuse acesta din urmă, dar păstrează loc și pentru ce mai urmează.

— Imposibil! Nu pot să depășesc măsura în halul ăsta! exclamă ea.

— Trebuia să te previn: Elena avea obiceiul să mă îndoape cât pentru zece, atunci când veneam pe aici flămând și fără un ban. Spunea că trebuie să-mi fac rezerve pentru mai multe zile.

— Mâncarea e grozavă!

— Cu atât mai bine! Dar spune-mi mai departe! Kansasul îți lipsește, nu-i așa?

— Da, din când în când. Anul trecut n-am putut să mă duc acolo de Crăciun și tata mi-a trimis un pachet cu masa de sărbătoare, pe care mi-o pregătise mama. Am fost foarte emoționată.

— Îi iubești mult, nu-i așa?

— Da, ne înțelegem de minune. Știi, am fost puțin neliniștită când cu rolul meu cu... tine, în sfârșit, al nostru.

Dar mama m-a sunat să mă felicite; era mândră.

— Perfect de acord cu ea!

— Mulțumesc, Burt. Dar ce face trupa ta în timp ce filmezi pentru televiziune?

— Mai nimic. Ne gândim să ne despărțim.

— Să vă despărțiți? Din ce motiv?

— Nu mai lucrăm suficient împreună. Vom rămâne prieteni, dar trupa nu va mai fi. Fiecare și-a găsit altceva de făcut. Totul o să fie în regulă, te asigur.

— Asta înseamnă că ai să devii actor cu normă întreagă!

— Nu-i chiar așa de simplu, Shirley. Jerry mi-a dat o șansă dar și eu trebuia să profit de ea, cât încă numele meu mai spune ceva. Este ceea ce se cheamă un plasament reușit. În meseria asta trebuie să te miști repede, măcar atât am reușit să învăț și eu! Ești bucuroasă că ești aici, în seara asta?

— Ziua asta a fost una din cele mai frumoase din viața mea; îți mulțumesc, Burt!

— Baklava! îi întrerupse mândră Elena, aducând desertul. Și pe urmă, cafea! Ai mai băut vreodată cafea grecească, domnișoară? Nu? Atunci sunt sigură că o să-ți placă!

O oră mai târziu, descălecând de pe motocicletă, Shirley îi mărturisi lui Burt:

— Cred că n-o să mai pot mânca niciodată! N-o să pot îmbrăca rochia de doliu, luni dimineață!

— Așa e! Uitasem complet de treaba asta!

— Mai uită puțin: vrei o ceașcă de cafea, fără zahăr și alcool, sută-n sută americană?

— De ce nu?

„Eu am spus asta? se întrebă Shirley. Ce m-o fi apucat să-i propun să intre?”

Formulase invitația spontan și acum era tot atât de surprinsă ca și însoțitorul ei.

Un moment, ezită, gata să-și retragă propunerea, dar Burt montase deja antifurtul la motocicletă.

Până să urce scara, în fața lui Burt care o urma de

aproape, foarte de aproape, i se păru că trece o eternitate... Inima îi bătea nebunește și știa foarte bine că nu din cauza efortului.

Ajunși în apartament, tânăra se repezi să aprindă luminile, alergând de la o lampă la alta, ca pentru a izgoni întunericul, în timp ce muzicianul, așezat pe canapea, o urmărea amuzat. Îi adresa un zâmbet nervos.

— Cafeaua e gata imediat. Sper să-ți placă.

— Ultima oară, a fost foarte bună.

— Atunci a fost pe nepregătite, dar în seara asta o să fie cu adevărat preparată cu grijă...

— Sper să fie așa!

Shirley, care se îndrepta spre bucătărie, se opri brusc din avânt.

— În fond, poate n-ar fi trebuit să-ți propun...

— Mi-ai promis o repetiție și o cafea. Și după aceea voi pleca în vârful picioarelor.

— Juri?

— Pe cuvânt de onoare! spuse el, ridicând mâinile.

Târziu în noapte, încă mai repetau, când Shirley se ridică deodată și zise:

— Să nu râzi de mine, dar închipuie-ți că mi-e foame!

— O să ajung să mă întreb cum de nu cântărești încă o sută de kilograme!

— Ascultă, e ora două noaptea, așa că nu-i nimic extraordinar. Dacă muncești capeți o poftă de mâncare grozavă, dar pierzi și calorile. Asta se știe! Ce zici de o omletă?

— Așteaptă, mai întâi îți propun un Morgan Special!

— Ce este...

Tânăra tresări: Burt se afla atât de aproape de ea încât se izbi de el când se întoarse. Barba care începuse să-i crească îi accentua trăsăturile masculine.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că ai dreptate. Jerry ar putea să observe că am luat în greutate. În orice caz, ți-am promis doar două lucruri: cafea și repetiția; le-ai obținut de amândouă.

— Asta nu înseamnă că n-am să-ți pregătesc ceva

special, i-o întoarce el suflecându-și mânecile.

„Cel puțin, bine că nu toarnă gogoși în legătură cu talentele lui culinare” se gândi ea, ușurată că n-o să fie nevoită să înfrunte niște asalturi amoroase.

Dar nu era decât o amânare și nu pentru multă vreme.

În timp ce savurau mâncarea pregătită de Burt, acesta nu-și dezlipi privirea de pe tânăra actriță, mâncându-o din ochi, tot așa cum făcea și cu conținutul farfuriei.

„Mișcă, fă ceva, nu-l lăsa să te privească așa, își spuse ea înspăimântată, altfel te va lua în brațe, te va săruta până când n-o să mai fi în stare să scapi!”

Muzicianul o mângâie pe obraz.

— Shirley, te rog!

— Nu, murmură ea.

— Citesc clar în privirea ta. De ce te încăpățânezi să joci teatrul ăsta?

— Ouăle au fost delicioase, spuse ea politicoasă, coborând pleoapele.

— Și cafeaua perfectă, declară el pe același ton. Shirley, te rog, nu mai putem continua așa!

De data asta tonul era schimbat.

— Nu înțeleg despre ce vorbești! îi replică ea ridicându-se.

— Ei bine, o să afli și am să ți-o spun răspicat! îi zise el, strângându-i mâinile și ridicându-se la rândul lui.

O prinse de mijloc și o trase spre el cu putere, până când piepturile li se atinseră.

— Burt, trebuie să pleci. Nu strica ziua frumoasă pe care am petrecut-o împreună.

— Te simți mai bine încercând mereu să-ți ascunzi sentimentele?

— Refuz mai ales ca munca pe care o facem împreună să ia locul realității.

— Ceea ce simțim unul pentru celălalt este foarte real și refuzi să admiți!

— Îi confunzi pe Johnny și Alana cu noi doi. Ți-am

spus că asta li se întâmplă adesea actorilor.

— Atunci îmbrățișează-mă! Și spune-mi că nu simți nimic!

— E ridicol!

— De ce ți-e frică? Ai fost tare mândră de scenele noastre de dragoste!

— Și ce-i cu asta?

— Poate că în materie de actorie sunt încă un amator, dar cu toate astea am înțeles ce anume s-a întâmplat în ziua când ne-am întâlnit la studio. Ai profitat de prezența mea pentru a-i atrage asupra ta atenția lui Jerry și a-l determina să-ți mărească rolul!

— N-am auzit până acum nimic mai aberant!

— Pe măsură ce mă gândesc, sunt din ce în ce mai convins: te-ai servit pur și simplu de mine!

— Nu știam că o să vii pe platou!

— Ba știai foarte bine, Shirley. Cunosc toate dedesubturile, iar zvonurile circulă repede. E evident că ai manevrat lucrurile în așa fel încât să mă determini să te îmbrățișez și să explodeze între noi acea pasiune pe care n-ai putut s-o exprimi în brațele lui Tony!

— Ai un tupeu nemaipomenit!

Tânăra actriță avea impresia că se regăsește în fața vedetei pe care o cunoscuse în acea dimineață: un metru nouăzeci de suficiență și îngâmfare!

— Domnule Morgan, îi spuse ea rar și răspicat, privindu-l drept în ochi, n-am încercat niciun moment să mă servesc de tine.

Și crezând că n-a fost suficient de autoritară, se desprinsese de el și adăugă cu furie:

— Aversiunea contra ta a fost reală atunci, așa cum este și acum!

— Fără îndoială! confirmă el malițios.

Exasperată, îi spuse cu o voce aparent calmă:

— Burt, acum nu mai avem nimic să ne spunem. Ar fi bine să pleci.

Și o luă înainte ca să-l conducă spre ușă, dar fu înșfăcată de o mână puternică.

— Ce faci? suspină ea.

— Îți dau o șansă să-ți demonstrezi nevinovăția, îi răspunse el prinzându-i părul ca s-o facă să-l privească. Tot ce ai de făcut este să mă săruți!

— Nici nu se pune problema!

— Sărută-mă și apoi depărtează-te, zâmbește politicoș, și spune-mi ce mi-ai declarat în ziua aceea: „Cred că n-am pierdut nimic interesant”.

— E complet stupid!

— Dacă o să reușești să-mi spui asta, o să te las în pace.

— De ce te-aș crede?

— Fiindcă nu prea ai de ales. Într-un fel sau altul, tot va trebui să mă săruți. Va fi mai ușor dacă vei ceda fără luptă.

„Ce nerușinare!” se gândi ea, scandalizată.

— Îți stau la dispoziție, fă ce vrei, oftă ea dând capul pe spate și închizând ochii. Hai să terminăm odată!

— Să începem cu preliminariile, zise el cuprinzându-o de talie. Stai liniștită și relaxează-te!

— Să mă relaxez? Asta-i tot ce-ți trece prin minte? se revoltă ea zbătându-se să scape.

— Te-am avertizat, stai liniștită! îi răspunse el strângându-i încheieturile mâinilor. O să plătești dacă nu asculți!

Închise ochii și când Burt începu s-o mângâie pe ceafă o cuprinse un tremur de nestăpânit.

— Oprește-te! Ai spus un sărut... unul singur!

— Am să-ți mărturisesc ceva: nu ești singura care se stăpânește în timpul scenelor de dragoste pe care le filmăm.

— Nu înțeleg nimic din ce spui!

— Dacă aș vrea să te cuceresc, nu te-ai împotrivi, murmură el. Nicio tehnică din lume nu ți-ar fi de folos!

— Ce vrei să spui?

El îi aruncă un surâs tulburător.

— Nu ți-a folosit la nimic să te gândești la scenarist, de exemplu... cu mine nu va merge.

— N-am nimic să-ți răspund, replică ea tăios.

— Ca să-ți mărturisesc adevărul, când turnăm, uit adeseori că nu suntem singuri!

— Burt, totul devine o nebunie!

— Mă simt stânjenit să știu că suntem priviți atunci când ne îmbrățișăm.

Shirley scoase un suspin tânguitor, în momentul când el îi strecură mâna sub tricou. îi simți căldura degetelor pe spate...

— Și iată-ne aici, continuă el. Fără lumini, fără camere de filmat, fără nimeni în jurul nostru...

— Burt, îl imploră ea cu un murmur slab.

Dar era prea târziu. Ridicând ochii spre partenerul său, Shirley ghici în albastrul intens al privirii lui emoția intensă ce-l cuprinsese. Era ca și cum ar fi fost deja a lui. Respirația i se accelerează și în acel moment își dădu seama că este pierdută.

— Nu suntem decât noi doi, singuri, șopti el. Să nu-ți fie frică, dragostea mea!

Dragoste, spusese el? Dar nu există așa ceva între ei! Numai o atracție fizică de necrezut, pe care de altfel mizase toată lumea. Dragostea era ceva ce trebuia să se nască, să evolueze și să dureze o veșnicie! Între ei nu exista decât o pasiune, provocată în întregime de scenariu, fără nicio legătură cu realitatea.

Cu toate forțele care-i rămâneau, Shirley încerca să se convingă că Burt n-o iubea și că nu simțea nimic pentru acest bărbat. Îi era frică de el... de ea însăși; frică de a se arunca orbește **într-o** dragoste trecătoare care va sfârși prin a o răni.

Trăise deja genul acesta de situație nefericită, începea totuși să-și dea seama că acum lucrurile stăteau altfel. Burt îi mângâie pleoapele cu buzele și ea nu simțise niciodată o asemenea tulburare, nu încercase niciodată o dorință care devenea mai puternică chiar decât dorința lui! El își puse buzele peste ale ei. De data asta se lăsă cu totul în voia lui, fără nicio rezistență. După asta, îi va cere să plece.

Un sărut nu era prea mult! apoi urmă al doilea, al treilea și în cele din urmă realizează că este incapabilă să-i reziste.

„Burt, ai promis: un singur sărut și o să pleci...” se gândi, înnebunită de propria ei slăbiciune.

Schiță un gest de retragere la care el răspunse cu o îmbrățișare și mai puternică.

— Te iubesc, Shirley, suspină el. Lasă-mă să-ți dovedesc cât de mult te iubesc, draga mea!

— Nu.

Cu o mână fermă, el îi ridică bărbia și o obligă să-l privească în ochi. Gura lui nerăbdătoare o mai acoperi o dată pe a ei și brusc, Shirley renunță să se mai împotrivească: buzele ei fremătară sub mângâierea lui senzuală. Își schimbă mâinile de pe umeri pe spatele lui Burt, părăndu-i-se că-i simte bățile puternice ale inimii.

— Da, bâigui ea, da...

Primi cu bucurie gura voluptuoasă care o săruta tăindu-i respirația. Simți cum îi fuge pământul de sub picioare și întreg universul i se păru că se răstoarnă. Nimic nu mai exista și în același timp totul era atât de viu și de prezent în ea, în jurul ei! Și mâinile acestea care se strecurau sub hainele ei, care-i scoteau veșmintele, alunecându-i pe pânțele, degetele acestea jucându-se pe pielea ei!

— Sărută-mă, Shirley, nu te mai împotrivi...

Tânăra, căreia i se învârtea totul în cap, trebui să se sprijine de perete, cu corpul vibrând de o pasiune atâta vreme reprimată. Dulcile mângâieri ale bărbatului erau peste tot, pe gât, pe obraji, pe piept.

— Lasă-mă să te iubesc, draga mea! exclamă el cu răsuflarea tăiată, plimbându-și mâinile peste pieptul ei ferm, pe care-l cuprinse într-o apăsare delicioasă.

— Dragostea mea, șopti ea, iubirea mea! Eliberată, în sfârșit, de orice teamă, de orice reținere, își plimbă febrilă mâinile peste pieptul bărbatului, strecurându-le sub cămașă.

— Dragostea mea minunată! Cât de frumoasă ești!

Zeița mea, deschide brațele și dăruiește-mi-te!

Nu mai auzise niciodată, pronunțate cu atâta patimă, aceste prime cuvinte ale cântecului pe care el le scrisese cu multă vreme în urmă. Acum îi erau destinate în întregime numai ei. Shirley, răspunzând chemării lui, îi întinse mâinile pe care el le duse cu emoție la buze, după care el își smulse cămașa și își lipi pieptul de sânii ei. Un surâs de triumf apărui pe chipul tinerei când îl auzi gemând sub mângâierile ei: avea puterea să-l facă să tremure de dorință... Dar Burt, stăpânindu-se, vru să-i savureze pielea și își lăsă buzele să rățăcească peste tot corpul ei înfierbântat. Fu rândul ei să strige de plăcere.

— Ești atât de frumoasă!

Îngenunchea la picioarele ei, îi cuprinse coapsele cu brațele și își așeză capul pe pântecul lui Shirley, care îi mângâia cu blândețe părul.

— Te iubesc, Burt! simți ea nevoia să spună, **într-un** geamăt de fericire.

Își auzi cuvintele răsunând, **într-un** vârtej de plăcere și știu, de data asta, că spusese adevărul. În fața ei, el îi oferea priveliștea unui corp superb. O ridică de la pământ și o duse, strânsă la piept, să o culce pe canapea.

Shirley se simți în sfârșit unită cu acest bărbat care o făcuse să cunoască atâta bucurie în câteva clipe, fiecare secundă ducând-o tot mai departe **într-o** galaxie de desfătări necunoscute...

Capitolul 10

„Un adevărat labirint!” gândi Shirley urcând câte patru treptele ce duceau spre apartamentul ei. Cât putea să-i fie de nesuferit traficul de vineri după-amiaza, din New York-ul sub furtuna de ninsoare! Aceasta se transformase rapid **într-o** ploaie rece care dăduse străzilor aspectul unui patinoar murdar. Ambuteiajele deveniseră în acel început de decembrie imposibil de rezolvat, astfel că Shirley părăsise autobuzul înghețată, zgribulită și **într-o** proastă dispoziție de nedescris.

Visa la o ceașcă de ceai și o baie, amândouă fierbinți.

— Shirley, pentru numele lui Dumnezeu, grăbește-te,

draga mea, că îngheț aici!

Claire, îmbrăcată cu o blană splendidă, tropăia pe palier, așteptându-o să urce.

— Ce faci aici, Claire?

— Vezi bine, te aștept! Care va să zică n-aveți încălzire în clădirea asta! E de neimaginat!

— Nu-mi aduce aminte, e stricată de azi-dimineață, mărturisi Shirley deschizând ușa. Abia au venit primele zile friguroase și cazanul parcă a așteptat ziua asta, ca să se sinucidă!

Își dădu jos mantoul și-i spuse prietenei sale:

— Scapă de chestia aia de pe tine, arăți ca o curcă plouată.

— După câte observ, nu suntem într-o dispoziție grozavă!

— Sunt înghețată, făcută flească și sătulă de Alana, de Jerry și de celebra Sarah, ca și toți ceilalți! Vrei un ceai?

— Cu o condiție: să-mi promiți că n-ai să pui otravă în el!

— Îmi pare rău. N-am stat o clipă de azi-dimineață.

— Ești foarte ocupată, draga mea! De aceea am venit aici: ca să fiu sigură că n-ai să-mi scapi printre degete.

— Dar...

— Observ că de la o vreme încerci să mă eviți.

— Ascultă, a fost fără intenție... Să nu ne certăm din cauza acestor neînțelegeri, mai bine spune-mi ce poate fi atât de grav încât să te facă să urci cinci etaje pe timpul ăsta infect? Cu lapte sau cu lămâie?

— Cu lămâie, fetițo, sunt la regim. Totuși, o să iau un biscuit sau doi. Așază-te aici, ca să discutăm serios.

Shirley se lăsă să cadă pe un scaun și scoase un oftat adânc.

— Claire, am avut o zi grea. Sarah a fost imposibilă, n-a putut să termine scena cu Burt, și Jerry a urlat tot timpul! O chestie foarte plăcută, după cum cred că-ți închipui!

— Dacă înțeleg eu bine, eroul nostru a părăsit platoul

înaintea tuturor?

— Ce vrei să spui?

— Nimic, puneam și eu o întrebare. Se zvonește că omul nostru e în ultimul timp mai mult prin alte părți, decât la filmare!

— „Zorii dragostei noastre” are nevoie de multă publicitate, asta e! explică Shirley, agasată.

— Ca și Morgan, de altfel! continuă impresarul. Azi ce-a mai făcut?

— Un interviu și fotografii pentru Time Magazine, numărul de săptămâna viitoare.

— O să-l vedem peste tot!

— Asta ar trebui să-ți placă. Face bine foiletonului.

— Ca și lui Burt Morgan!

— Și ce-i cu asta?

— E că se ferește să împartă succesul cu tine! De ce nu te ia cu el la întâlnirile cu ziaristii?

— Stai puțin, Claire! Cred că sunt interesați de el, nu de mine. El e vedeta... Ce pui la cale?

— Și nu te miră că toată publicitatea pentru „Zorii dragostei noastre” e făcută doar pentru el? Dacă el e pasiunea, tu ești rațiunea, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Nu-i adevărat; a devenit un foarte bun actor.

— Haide Shirley, tu l-ai învățat tot ce știe, tu l-ai inspirat!

— Acum se descurcă singur, obține critici excelente.

— Tocmai! Episodul de săptămâna asta a avut o cotă de audiență maximă.

— Ne-a spus și Jerry, de dimineață. E bine pentru noi toți, nu-i așa?

— Pentru Burt, mai ales! Ți-a furat tot succesul, poate că ar fi trebuit să-ți lase și ție o părțică, nu crezi? Tu n-ai avut dreptul decât la câteva rânduri într-o revistă, iar el apare pe toate copertile.

— Claire, te rog!

— Ar trebui să te prezinte oamenilor influenți și să le arate că ceea ce se întâmplă între voi doi pe ecran există și în realitate! Ar avea un succes, tu...

— Oprește-te, Claire, te rog! Îi ceru tânăra actriță, înroșindu-se.

— Bine, iepurașule! Dar nu mai juca teatru cu mine, pentru că te cunosc bine. E suficient doar să văd cum îl privești!

— Poate ai dreptate, dar...

— Treaba mea e să te ajut să urci treptele gloriei, dar cu condiția să mă ajuți și tu puțin.

— Dar nu folosindu-mă de viața mea particulară.

— Nu ți-am cerut să aduci presa în dormitor, ți-am sugerat doar să profiți de ocazia asta...

— Mai ai și altceva să-mi spui? i-o tăie Shirley cu răceală. Am mult de lucru.

— Bine, am înțeles. Dar aș vrea să mai lămurim o problemă: rolul ăsta din „Zorii dragostei noastre” n-o să țină o eternitate.

— Nu suntem decât în decembrie și am fost angajată pentru patru luni.

— Sper. Cu toate acestea, ar trebui să-ți faci planuri pentru ce va urma! Am niște oferte pentru tine: un film de televiziune la Los Angeles și o piesă de Shakespeare în vara asta, în Central Park. Nu pot să-i fac să aștepte la infinit, iar tu ar trebui să iei o hotărâre cât încă mai ești cunoscută.

— O să mă gândesc la asta.

— Nu întârzia, draga mea. E foarte important pentru viitorul tău. Astăzi ești aproape de vârf, mâine poți să te trezești la baza scării. Iată de ce nu trebuie să eziți și să profiți de relația ta cu Burt, pentru a te impune! Gândește-te bine la asta...

— La revedere, Claire, reluă Shirley pe un ton ferm, conducând-o spre ieșire. Mi-ar plăcea ca data viitoare să mă sune înainte să vii aici.

— Bine, morocănoaso! Dar nu uita ce ți-am spus: ai o ocazie, n-o scăpa. După, s-ar putea să fie prea târziu.

— La revedere, îi repetă ea. Te sun mâine.

După ce închise ușa, Shirley scoase un suspin și se rezemă de perete. Claire avea dreptate! Totuși, nici cele

mai importante ocazii din lume n-o puteau face să-și schimbe hotărârea: era în afară de orice discuție să se folosească de dragostea lui Burt pentru a-și face reclamă. Relația lor era prea intensă, prea frumoasă... și va rămâne privată!

Puteau foarte bine să filmeze împreună scene de dragoste, destinate să fie văzute de milioane de spectatori, puteau să provoace acele scânteii care-l încântaseră pe Jerry, atâta timp cât în acele momente erau actori. Dar o dată rămași singuri, redeveneau Burt și Shirley, cei cu adevărat îndrăgostiți.

Shirley își scoase pantofii și se îndreptă spre salon. Trebuia să-și scoată hainele ude, să găsească altele mai călduroase și să-și termine ceaiul.

Își trase în grabă niște pantaloni de jogging gri, un tricou bleumarin și șosete groase, peste care își încălță vechii și dragii ei botoși.

„Seducătoarea Shirley Padgett” se gândi ea, strâmbându-se în oglindă.

„Afurisita de Claire! Are într-adevăr dreptate!” tot bombănea tânăra actriță, făcându-și un alt ceai. Când ți se deschide o ușă, trebuie să intri, altfel îți poate fi trântită în nas. Iar Shirley știa asta foarte bine. Claire nu-și făcea decât datoria încercând să-i deschidă niște uși. Dar de oriunde ar fi venit ofertele, de la New York sau de la Los Angeles, niciuna nu i se părea mai importantă decât prezența lui Burt.

Totuși, ar fi trebuit să se decidă, repede! Era vorba de meseria ei, trebuia să-i suporte exigențele, oricât ar fi costat-o. Dacă aceste oferte ispititoare ar fi sosit cu trei săptămâni mai înainte, Shirley ar fi sărit în sus de bucurie, la ideea că va turna la Los Angeles. Acum, i se părea un fel de închisoare, care ar fi ținut-o prizonieră într-un oraș și ar fi împiedicat-o să sară în primul avion, pentru a ajunge în brațele lui Burt.

Soneriei telefonului o aduse brusc la realitate. Înainte să atingă aparatul, își dădu seama că robotul este bransat și nu mai făcu efortul să ridice receptorul. Era fără

îndoială Claire care voia să-și reia pisălogeala. Pe când își clătea ceașca, tânăra tresări deodată și se repezi la telefon: ar fi putut foarte bine **s-o** caute și Burt!

Grăbindu-se să asculte mesajul își regretă hotărârea. Bineînțeles că el sunase! „Ce idioată sunt!” se gândi. O sunase întâi la studio, apoi aici. îi dădea întâlnire la Nico, la opt, sau să vină să-i facă o vizită. Nu-i mai rămânea decât să ajungă la el.

Ușurată, auzi vocea actorului la celălalt capăt al firului și îi spuse:

— Da, să ne întâlnim la restaurantul grecesc și da, te aștept aici! Cum dorești?

— Ești foarte înțeleghătoare, draga mea! Nu ți-a mai spus-o nimeni?

— Nu recent, recunosc eu ea gândindu-se la întrevvedere cu Claire. Cum a fost ziua de azi?

— Lungă și neplăcută. Dar pentru tine?

— După ce ai plecat tu, n-am mai făcut mare lucru. Jerry a încercat să aranjeze niște unghiuri de filmare și asta ne-a mâncat tot timpul.

— Atunci, nu ești prea obosită!

— Să ajung la concluzia că e foarte istovitor să pozezi pentru Time Magazine?

— La naiba! Credeam că ai să mă tratezi cu mai mult respect în seara asta!

— Desigur, domnule! O masă caldă, în fața șemineului și...

— Nu, mă gândeam la altceva, la ceva care să facă bine sufletului și... corpului. O masă la Nico, apoi întoarcerea la tine și o odihnă binemeritată.

— Este exact ceea ce sunt pe cale să fac: să mă odihnesc în pat după o zi grea.

— Cu ce ești îmbrăcată în momentul ăsta, cu cămașa de mătase albastră, cu dantelă?

— Nu, încearcă altceva! se sclifosi ea amuzată, privindu-și botoșii.

— Cu dezabieul negru, cu bretele subțiri?

— Cu altceva și mai sexy!

— Ah, cred că ghicesc. Cu șoșonii ăia!
— Exact, cei care îi înnebunesc pe toți bărbații!
— Nu mai trebuie să știu nimic altceva. Am sosit!
— Credeam că ai de lucru!
— Niciun sacrificiu nu e prea mare când e vorba de tine. Sănătatea ta înainte de orice!

— Atunci găsește o pătură electrică. Cazanul e stricat și e frig ca în sufletul Alanei Durban!... Spune-mi, cum ai reușit să-i faci pe cei de la Time să te fotografieze? Nici Sarah însăși n-a reușit.

— N-aș vrea să par încrezut, dar ziarul m-a căutat de mai multe ori și înainte, pe când cântam.

— E dezgustător! Două interviuri în doi ani, n-ai niciun pic de rușine? Cum poți să te suporti? întrebă ea, ironic.

— Nu e ușor. Ascultă, trebuie să plec imediat. Ne întâlnim la restaurant și apoi mergem în Village.

— Păi, nu trebuia să mergem acolo mâine?

Burt ezită un moment înainte să-i explice:

— Am o veste proastă să-ți dau: n-o să ajung acolo mâine!

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să iau avionul spre Los Angeles. O să lipsesc tot sfârșitul săptămânii.

— Nu mi-ai spus nimic până acum!

— N-am știut nimic până în după-amiaza asta. Dave, impresarul meu e acolo ca să facă aranjamentele pentru un concert de adio, ce va avea loc anul viitor la Hollywood Bowl.

— Și are nevoie de tine? întrebă ea cu tristețe.

— Adevărul e că Dave l-a întâlnit acolo pe noul patron al studiourilor Scorpion și acesta ar putea să aibă un rol pentru mine, în filmul pe care o să-l înceapă în mai.

— E grozav! Los Angeles, în mai?...

„Și angajamentul de care vorbea Claire începea tot în mai. Mulțumesc, Claire!” adăugă pentru ea însăși.

— Trebuie să iau repede o decizie, până nu găsesc pe altcineva. O să fie departe, dar...

— Trebuie să te duci, Burt! declară Shirley, care înainte să-i spună de propunerea impresarului său, preferă să aștepte până după ce actorul o să semneze cu patronul studiourilor Scorpion. Este o ocazie ce nu trebuie scăpată!

— S-ar spune că ești nerăbdătoare să mă vezi plecat, iubito. Sper totuși că o să-ți lipsesc!

— Poate că da, poate că nu! răspunse ea, misterioasă.

— Cred că mai degrabă da, și ai să-mi arăți asta când o să mă întorc!

— Când o să te întorci?

— Luni seara, sau poate mai târziu.

— Asta înseamnă că o să lipsești de la filmări toată ziua! Jerry o să înnebunească!

— Ba nu, nimeni nu e indispensabil.

— Tu însă ai devenit, dragul meu.

— „Zorii dragostei noastre” a existat cu mult înainte ca eu să pic în el și o să-mi supraviețuiască, sunt sigur. Totul se sfârșește prin a fi schimbat mai devreme sau mai târziu... Timpul nu poate fi înghețat.

— Tot așteptând o să îngheț în schimb eu! reluă Shirley. Ne întâlnim la Nico... Apoi tu o să-mi oferi ceva care să-mi amintească de tine. Voi avea nevoie, la sfârșitul acesta de săptămână.

Capitolul 11

— Nu suport zilele de luni! urla Jerry. Și ce e și mai rău e că sunt prins în blestematul ăsta de serial!

Shirley ridică ochii pentru a-i desluși chipul în întuneric.

— Iartă-mă, Jerry. Ce-am mai făcut?

— Arăți de parcă ai fi făcut insolatie! Machiorul! strigă regizorul, neluând-o în seamă pe tânără. Fă ce știi și aranjează-mi chipul ăsta! Unde ai fost în weekend? în Bermude?

— Nici pomeneală, îi replică ea nervoasă. N-a mers încălzirea și atunci am...

— Mă doare-n cot dacă ai fost în Bermude ori la Timbuctu, tot ce vreau e ca pe față să ți se poată citi emoția și exaltarea, și nu aerul ăsta sinistru!

— O să se aranjeze! dădu asigurări machiorul.

Se apropie de Shirley și începu **s-o** pudreze în timp ce-i șopti la ureche:

— Nu te lăsa călcată în picioare, unele zile de luni sunt mai reledecât altele, asta-i tot...

— Nu l-am văzut niciodată **într-un** asemenea hal, murmură ea.

— E exasperat de absența lui Burt. L-am auzit când vorbea cu Sarah.

— Dar n-avea de jucat nimic astăzi. Ce ar fi putut să-i facă?

— Eu doar atât am înțeles, draga mea, că se plângea de egoismul lui Burt. Te rog, ridică puțin bărbia, dacă vrei.

— Sarah se gândește numai la ea. Jerry a trebuit să-i modifice de trei ori textul, în dimineața asta, și acum se leagă de mine... Ceea ce o încântă pe Sarah, bineînțeles...

— Am remarcat și eu. Încearcă să-i faci pe voie.

— Mi-ar plăcea să pot, dar nu înțeleg ce vrea. Sunt într-adevăr roșie la față?

— Da, pe obraji. Dar nu te preocupa, o să rezolv eu asta.

— Spune-mi dacă mă înșel: am impresia că e puțin umflat... aici! se neliniști ea și îi arătă o cută a nasului.

— Ah, nu! Să nu-mi faci vreo criză de alergie, te rog. Jerry o să ne omoare!

— Dumnezeu, simt că începe, pielea a început deja să mă usture! E vina lui, că a tot cerut retușuri, mai înainte pomeții, apoi genele și acum...

— Ei, voi de acolo, ați terminat? deveni Jerry nerăbdător.

— Sunt aproape gata! spuse Shirley. Dar n-am putea să luăm o mică pauză?...

— Nu, domnișoară Padgett! Dar aş paria că sperai că da, mă înșel?

— Da, ca să zic așa... Eu... îmi trebuie câteva secunde...

— Nu-mi povesti de necazurile tale, îmi ajung ale mele.

— N-aș fi cerut o întrerupere, dacă n-aș fi avut nevoie cu adevărat!

— Bine, nu mai face circ. De acord, toată lumea are liber zece minute! Niciunul în plus, mai adăugă el adresându-se lui Shirley. Ai tot interesul să te grăbești, altfel o să aranjez ca Alanei să i se întâmple un accident mortal.

O tăcere jenantă se așternu pe platou, căreia îi puse capăt machiorul, propunând tuturor să ia o cafea.

— Bună idee! ziseră tehnicienii, ieșind unul câte unul.

Rămasă singură sub lumina reflectoarelor, Shirley își stăpâni cu greu lacrimile și se îndreptă încet spre cabină.

— N-ai nicio vină, nu-l lăsa să te convingă de asta, murmură o voce din umbră.

— Sarah? Tu ești? întrebă Shirley, surprinsă. Credeam că a plecat toată lumea.

Partenera îi întinse o cutie cu șervețele.

— Cred că ai nevoie, nu-i așa?

— Mulțumesc, ești drăguță!

— Teribilă zi!

— Mai poți s-o spui o dată! Jerry vrea să mă omoare în dimineața asta.

— E păcat. Credeam că o să terminăm scena asta, dar cred că-i abordată greșit. Poate că am putea drege lucrurile, în pauza asta, ce zici?

„Trei luni de zile, își spuse tânăra, trei luni de lucru împreună și nu mi-a vorbit de mai mult de zece ori până acum”.

— O idee excelentă! De ce nu ne-o fi venit mai devreme?

— Scena asta are mare importanță. Ce se întâmplă acum va avea consecințe foarte importante pentru restul serialului. N-are nimic care să anunțe așa ceva.

— Ba da! Scenariștii vor să concentreze acțiunea pe faptul că eu încerc să preiau controlul asupra averii fostului meu soț.

— Disputa dintre Alana și mama ei vitregă nu e lucru nou.

— A devenit o dispută personală, Shirley, aspectul legal nu mai contează.

— Cum așa? Jerry a spus că o să turnăm în curând exterioarele, într-o sală de judecată.

— Nu cred că el înțelege ce-o să se întâmple, acum când Burt...?

— Acum când Burt... ce?

— Oh, nu-i nicio problemă, știu că nu vrei să discuți.

— Să discut despre ce, Sarah? Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Faci pe neștiutoarea și te înțeleg. Este dificil, atât în plan profesional cât și personal. În privința asta sunt de acord cu Jerry, nu-ți cade bine.

— Chiar nu știu despre ce vorbești.

— E normal, de altfel nici nu știu ce ai putea face.

— Vrei să nu te mai învârtești în jurul cozii? Rolul meu o să dispară, nu-i așa?

— **Într**-un anume fel, da. Trebuie să te obișnuiești să trăiești fără protecția vedetei tale: gata cu tratamentul privilegiat, gata cu prim-planurile, scenele tari **s**-au terminat... înțeleg de ce încerci să păstrezi aparențele. Trebuie că e teribil să înțelegi că relația ta cu Burt n-o să fie ceea ce sperai tu.

Shirley, care se îndepărtase agasată, se opri brusc.

— Ce ai auzit, exact? Întrebă ea cu o voce stăpânită.

— Haide, Shirley, nu-i crede pe alții indiscreți! Știu că relația ta cu Burt a fost discretă, dar privește adevărul în față: ai jucat și ai pierdut! De ce crezi că seducătorul nostru erou a părăsit așa, dintr-odată, serialul?

— Ai înnebunit de tot! Burt n-a părăsit nimic, a...

— Ascultă, nu e vina mea că prietenul tău ne-a lăsat baltă și a întins-o la Hollywood. Dar era prea greu să reziste unei asemenea oferte. I-am spus lui Jerry că am să fac tot ce pot pentru „Zorii dragostei noastre” și de aceea m-am hotărât să-ți vorbesc despre scena pe care trebuie **s**-o jucăm împreună.

Shirley avu impresia că un duș rece și înviorător cade peste ea, atât se simți de ușurată.

— Asta-i tot? întrebă ea sarcastică. Mult zgomot pentru nimic, zvonuri cărora am să le pun capăt: Burt e la Hollywood, e adevărat, dar se află acolo pentru a discuta despre un film ce se va turna în mai.

— N-ai decât să încerci să mă faci să cred asta! reluă malițios, Sarah.

— Nu ești sănătoasă! Cum ai putut să-ți imaginezi că Burt ne-ar fi părăsit așa?

— Cum ar putea să te părăsească, iată adevărata întrebare! Presupun că răspunsul tu îl cunoști cel mai bine. De ceea ce sunt însă sigură e că impresarul lui i-a telefonat ieri seară lui Jerry ca să-l anunțe că Burt n-o să se mai întoarcă.

— Asta o să simplifice lucrurile!

— O să-i facă probleme lui Jerry, în orice caz! Dar l-am sfătuit să vadă partea bună a lucrurilor. În genul ăsta de seriale apar destul de des mai multe intrigi secundare, așa că este ușor să scapi de un personaj și să faci să apară un altul, uite așa, făcu ea pocnind din degete, schimbând doar un pasaj din scenariu! Moartea subită a lui Johnny și Alana ar fi un excelent început pentru a da o altă importanță personajului meu...

Shirley simți dintr-odată cum o cuprinde o bănuială oribilă. O lăsă baltă pe Sarah și alergă spre Jerry, pe care-l întrebă nelineștită:

— Jerry, voi îmi ascundeți ceva în legătură cu plecarea lui Burt? Poți să-mi explici...

— E în California...

— Știu asta, a lipsit în weekend și o să se întoarcă diseară.

— Așadar nu știi nimic...

Jerry nu se putu stăpâni să nu-și arate surprinderea.

— Burt n-o să se-ntoarcă diseară, Shirley. A semnat un contract la Hollywood... Ne-a lăsat baltă și acum trebuie să schimb scenariul, având în vedere lucrul ăsta.

Lui Shirley nu-i venea să creadă. Totuși, își spuse, sunt o actriță și trebuie să-mi joc rolul până la capăt!

— O să fii curajoasă, Shirley, nu-i așa?

— Desigur, Jerry, doar mă cunoști...

— Ar fi cel mai bine **s-o** faci. „Zorii dragostei noastre” o să te solicite foarte mult! Și aș vrea să știi că regret sincer că am exagerat mai înainte.

— Nu face nimic, am și uitat, îi răspunse ea cu un zâmbet forțat.

„Dumnezeule, ce mutră!” își spuse ea aruncând o privire în oglindă.

— E în ordine? întrebă Jerry, ușor neliniștit. Ești cam palidă.

— Merge, minți ea. Începem acum?

Cineva bătu la ușă și fără a aștepta un răspuns, intra Claire.

— Ei bine! Am ajuns la timp, se pare, pentru a asista la o ședință a fan clubului Burt Morgan, declară ea zâmbind. Cum îți merge, iepurașule?

— Bine, murmură Shirley.

— Bun, ai cinci minute. Poate o să reușim să terminăm repede scena asta și o să vă las în pace pe toți, o asigură Jerry ieșind din încăpere.

Shirley aprobă, cu fața crispată **într-un** zâmbet de complezență, apoi închise ochii și plecă fruntea, obosită de toate zvonurile despre „infidelitățile” lui Burt.

— Știi? o întrebă Shirley.

— Am primit mesajul lui Jerry. Îmi pare rău pentru tine, scumpo.

— Ajunge, te rog! Am primit destule condoleanțe astăzi. Există totuși o explicație pentru ce se întâmplă, sunt sigură că vă înșelați, cu toții. Burt a plecat în ultimul moment și chiar împotriva voinței lui. **S-a** dus să întâlnească niște producători, pentru un film care urmează să se turneze în primăvară.

Claire puse o mână amicală pe umărul tinerei femei.

— Ascultă, fetițo, aș vrea să-ți pot spune ceea ce dorești atât de tare să auzi, dar din păcate e imposibil. Secretara lui Jerry mi-a dat toate detaliile afacerii și trebuie să-i dau dreptate.

— Dar nu mai este vorba de patru luni? întrebă

Shirley pe care începu s-o cuprindă disperarea. Îți amintești că tu însăși ai spus că rolul lui și al meu o să țină...

— Burt n-a semnat niciodată altceva decât un contract ce putea fi denunțat oricând și a insistat să i se adauge un paragraf care să-i dea posibilitatea să-l anuleze doar cu un preaviz de o săptămână. Am crezut că în acest fel încearcă să-și păstreze posibilitatea de a negocia condiții mai bune, dar în dimineața asta am înțeles că se afla în negocieri cu Studiourile Scorpion de acum câteva luni.

Claire își dezbracă blana, se așeză și continuă în fața lui Shirley, total prăbușită.

— Desigur, la început nu l-am dorit prea tare: la ce performanță actricească puteai să te aștepti de la un muzicant? „Arată-ne ce poți și mai vorbim!” Așa că domnul Morgan a răsturnat cerul și pământul ca să obțină un rol în „Zorii dragostei noastre” și în cele din urmă a și reușit...

— Vrei să spui că Burt a pus la cale așa ceva?

— Spun că a pariat pe un cal sigur. Tot ce risca era să se compromită într-un serial oarecare. Și iată că în acest moment are în buzunar un contract la Hollywood...

— Dar am vorbit cu el, ieri dimineață! Mi-a spus că ceața e insuportabilă, că traficul e mai rău ca la New York...

— A semnat aseară, scumpete... Lasă-mă să vorbesc cu Jerry și mai dă-l naibii cu al său „spectacol trebuie să continue!” Ai avut o zi groaznică.

— Nu e nevoie, i-o tăie Shirley, ridicându-se brusc. Știi sigur că e vorba de o enormă neînțelegere.

— Shirley, ascultă-mă...

— O să vezi! insistă Shirley cu încăpățânarea unui copil hotărât să creadă în Moș Crăciun. Nu m-ar minți pentru nimic în lume!

Apoi se întoarce pe platou, decisă să ignore privirea sarcastică a ciumei de Sarah și vorbele mieroase spuse de Jerry. Scena avu nevoie de o oră până să fie turnată, dar fu terminată până la urmă.

În momentul când tânăra actriță și Claire ajunseră acasă la Shirley, aceasta era aproape sigură că Burt o aștepta la ușă, gata s-o strângă în brațe.

Totuși, holul și scara clădirii erau pustii și constată că n-are nici măcar o telegramă de primit.

Intrând, Claire o strânse înțelegător de mână și pentru a mai schimba atmosfera zise veselă:

— Dar e frig de-a binelea aici, drăguță!

— Știi, încălzirea nu merge deloc.

— Atunci ia-ți câteva lucruri și hai să petrecem noaptea la mine. O să avem o seară grozavă, ca între fete!

În timp ce Claire sporovăia, Shirley puse în funcțiune robotul telefonic și vocea lui Burt o întrerupse pe Claire.

— Shirley...? îmi pare rău, spuse el după un scurt moment, aș fi vrut să-ți dau eu însumi vestea cea mare, ar fi fost mult mai bine...

În sfârșit, tânăra actriță înțelese că tot ce se străduise să nege era adevărat: Burt plecase. Șovăi o clipă. Apoi apucă aparatul și-l aruncă, încercând parcă să-l omoare pe interlocutorul absent. Copleșită de durere, izbucni în lacrimi, cu fața în mâini.

— Oh, nu! Nu-i adevărat!

Claire se apropie și o cuprinse de după umeri.

— Nu, scumpete! Lepădătura asta a omorât-o deja pe Alana Durban, dar am să-l împiedic cu orice mijloace s-o îngroape și pe Shirley Padgett!

Capitolul 12

O oră mai târziu Jerry își trecea brațul pe după umerii tinerei actrițe și îi atrăgea atenția:

— O să turnăm confruntarea finală cu Sarah. Amintește-ți că n-ai de ce să te aștepti la drăgălășenii din partea ei, când o să-ți ceară să-ți vorbească. Încă nu știi că o să-ți spună că Johnny nu-ți dorește decât banii și în același timp nu-l mai iubești și nici nu mai ai încredere în el. Aș vrea să faci în așa fel încât camerele să poată surprinde animozitatea pe care o resimți. Crezi că ești în stare?

— Sigur că da! răspunse Shirley aruncând o privire

către Sarah, aflată în celălalt capăt al platoului. Nicio problemă...

— Apoi o să discutăm despre scenele tale cu Burt, de săptămâna viitoare.

— N-am nevoie de încurajări, Jerry. Totul o să iasă bine, nu-ți face griji. Mi-am învățat deja rolul.

— Bravo! Știam eu că o să reușești. Toată lumea la posturi, începem!

Shirley se așează pe marcajele desenate pe podea. Tonul hotărât cu care vorbise o convinsese chiar și pe ea. Era pregătită pentru scena din alcov cu Burt și de data asta va ști să deosebească realitatea de ficțiune.

Sarah începu să-și spună textul și reuși și de data asta să fie la fel de penibilă ca de obicei: nu interpreta, își recita doar textul, învățat papagalicește. Mai mult, Shirley îi descoperi în privire o sclipire neobișnuită, fără nicio legătură cu ce aveau de jucat. Dintr-odată, privirea ei părea că se fixase undeva în spatele lui Shirley și nu mai acorda nicio atenție scenei din platou.

Ce se întâmplă? Tânăra femeie auzea murmure în studio, în spatele ei, și își dădu seama că Sarah era complet derutată. „Nu-mi face asta, tocmai acum! se gândi Shirley. Mai avem puțin și terminăm”. îi mai rămăsese doar o replică, cu care răspundea partenerei, și scena era terminată.

Dar Sarah, cu gura căscată, incapabilă să scoată și cel mai mic sunet vreme de secunde bune, sfârși prin a-și bâlbâi replicile într-un fel inimaginabil, exasperându-l pe Jerry.

— Dar ce naiba se întâmplă acolo? urlă acesta. E așa de greu de păstrat liniștea în timpul filmării?

— Îmi pare rău Jerry, eu sunt de vină!

Shirley încremeni, cu un nod în gât. Chiar înainte să se întoarcă își dă du seama că... vocea aceasta era a lui Burt.

Stătea deoparte, cu brațele încrucișate, privind-o cu ochii lui albaștri și având un zâmbet puțin crispat. Purta aceiași blugi prespălați, scurta de piele și cizmele prăfuite:

era replica exactă a celui pe care-l întâlnise, tot aici pe platou, în urmă cu două luni.

Câțiva se înghesuiau în spatele lui, cu ochii strălucind de o curiozitate bolnăvicioasă, gata să privească spectacolul. Oare Shirley va juca rolul șarpelui sau al prăzii, în ceea ce promitea să fie, de departe, scena cea mai pasionantă, pe care scenariștii „Zorilor dragostei noastre” ar fi putut-o scrie vreodată? Dar de data asta nu mai era vorba de teatru, totul se petrecea în realitate.

Tânăra femeie împietri, cu un gol în stomac și picioarele tremurânde, o fixă pe Sarah, încercând parcă să alunge spaima care, încet-încet începuse s-o cuprindă.

— Salut, Shirley, spuse Burt.

— Ce cauți aici? Îl întrebă ea cu o voce răgușită.

— Am venit să lucrez. Jerry, sunt al tău, trup și suflet, toată ziua, răspunse el, fără să-și desprindă privirea de pe Shirley.

— Burt, nu știam... Te așteptam săptămâna viitoare. Dar putem face o repetiție imediat dacă doriți neapărat amândoi. Ai primit textul pe care ți l-am trimis?

— Scena de dragoste, da. Am citit-o și răscitit-o în avion.

— Perfect! Shirley mi-ai spus că și tu îți cunoști replicile, nu-i așa?

— Da... dar nu mă gândeam că... Ascultă, mi-ai spus că e vorba de luni, se miră ea, complet derutată.

— Luni, vineri, ce importanță are? Totul o să meargă nemaipomenit, așa cum mi-ai spus chiar tu.

— Bine, Jerry, admise ea ezitând.

— Și tu, Burt, ai ceva împotriva?

— Nu-ți face probleme, răspunse acesta nedesprinzându-și ochii de Shirley, cunosc fiecare gest pe care trebuie să-l fac.

Un murmur ironic se ridică din asistență și Burt îi ceru imediat regizorului să golească platoul. Acesta se execută nu fără oarecare mirare, și ordonă tehnicienilor să instaleze reflectoarele și microfoanele în dormitor. Adăugă, adresându-se lui Shirley:

— Ce porți sub rochie?
— Un furou de mătase, răspunse ea ezitând.
— Perfect, perfect! Sarah, ești liberă în după amiaza asta, dacă dorești.

Shirley, îndreptându-se spre patul detestat, ce avea aproape dimensiunile unui teren de fotbal, se gândi că, în orice caz, n-o să dureze mult: „fără reluări” ceruse Burt. Se gândea deja la viitor, iar partenerul ei putea să se ducă la Hollywood, la dracu' sau oriunde, nu mai conta.

— Padgett, ești gata? întrebă Jerry pe un ton binevoitor.

Îi răspunse printr-un semn din cap și în momentul următor Alana Durban intră în camera decorată cu un prost gust perfect, merse în lung și-n lat, privind pe fereastra falsă la noaptea imaginară, de afară. Totul era numai butaforie, iar Burt făcea parte din ea, decise Shirley, ca să prindă curaj.

Alana era o scorpie și un monstru de egoism, dar Shirley, ca o actriță mândră de meseria ei, puneă tot sufletul în interpretarea textului.

Johnny intră deci furtunos în cameră, făcându-o să tresară pe tânăra văduvă și moștenitoare.

— Unde ai fost? urlă el. Te caut de patru zile!

— Nu înțeleg de ce. Nu mai avem nimic să ne spunem.

— Ia te uită, asta-i ceva nou! replică el, învăluind-o într-o privire senzuală.

— Nu mă mai miră nimic din partea ta, Johnny. Știu foarte bine că te-ai folosit de mine.

— E o minciună, o contrazise el, cuprinzându-i umerii. N-am făcut niciodată așa ceva.

Ochii lui, cufundați în cei ai Alanei, străluceau de o emoție vie.

— Nu mai spune baliverne, suspină ea, soacră-mea mi-a povestit totul.

— Nu știu ce ți-a putut spune și nici nu vreau să știu, replică el mângâindu-i ceafa. Sunt minciuni. Te iubesc.

— Tu ești acela care minte! strigă Shirley, odată cu

Alana, în timp ce Burt îi trecea mâinile prin păr și îi atingea pielea, făcând-o să freacă sub mângâiere.

— Nu, Johnny! spuse ea brusc, încercând să-l respingă.

„N-o să reușesc, se gândea. Dumnezeu, e prea târziu, nu se poate!”

— Te iubesc, repetă el murmurând, știi că e adevărat. Privește-mă, îi zise apucând-o de bărbie și obligând-o să-l privească în ochi.

Privirile li se întâlneau și Shirley făcu eforturi să rămână lucidă, spunându-și că nu e decât o scenă de film. Textul i se învâlmășea în cap și nu-și mai găsea cuvintele. Oare ce mai urma?

— Ai profitat de mine! repetă ea, tulburată. De ce nu vrei să recunoști? De altfel, nu mai are nicio importanță, din moment ce totul s-a sfârșit. Ai obținut de la mine ce îți doreai.

— O parte din ce spui e adevărat, sunt de acord. Aveam nevoie de tine, dar lucrurile s-au schimbat între timp, știi bine...

— Oricum, nu te mai iubesc, Johnny!

— Minți, Alana. Ești o mincinoasă încântătoare!

Shirley își simți inima bătându-i din ce în ce mai tare, atunci când Burt o mângâie și o strânse cu ardoare. Inevitabilul se va produce atunci când el trebuia să se aplece asupra ei, într-un lung sărut, încercând să-i desfacă nasturii rochiei de mătase și s-o facă să-i alunece de pe umeri și...

Revenindu-și, tânăra actriță se desprinsese din îmbrățișare, dându-i o palmă răsunătoare și făcându-l să se dea înapoi. Cu ochii mari de surpriză și ducându-și mâna la obrazul înroșit, Johnny strigă amenințător:

— Oprește-te! N-ai știut niciodată ce e dragostea și n-o să știi niciodată!

— Shirley! strigă Jerry, cu o voce surprinsă. Nimic din toate astea nu e în text...

Sarah tuși și pe tot platoul se instalează o tăcere jenantă.

— O să oprim filmarea deocamdată, spuse Burt sărind în ajutorul lui Shirley, care devenise extrem de palidă.

— E ultima bătaie, îi șopti el, înfuriat.

— Tu... tu m-ai dus la exasperare! se înecă ea, **sprijinindu-se** de el.

Burt o luă în brațe, traversară cu pași hotărâți platoul, fără să-i pese câtuși de puțin de protestele lui Jerry, ajunse la cabina lui Shirley și deschise ușa cu o lovitură de picior, **punând-o** brusc pe picioare.

— Și acum, spuse el pe un ton aspru, **s-o** sfârșim cu circul ăsta, dacă vrei.

— Dar totul **s-a** sfârșit! Dacă îți închipui că am să stau să te ascult, te...

— Nu mai spune nimic, aștept scuze.

— Încântător! Acum o faci pe durul? Nici nu mă miră prea tare: cu fierătană aia care-ți servește drept mijloc de transport ai și început să arăți așa!

— Unde ai fost săptămâna asta?

— Nu te privește! îi replică ea, încercând să iasă.

— Te sfătuiesc să-mi răspunzi, o amenință el trântind ușa și închizând zăvorul.

— Am fost în New York, unde ai binevoit să mă lași baltă!

— În fiecare zi, mă auzi, în fiecare zi am așteptat vești de la tine.

— Și sperai să primești o telegramă de felicitare!

— Ar fi fost mai mult decât nimic.

— Bine, uite atunci: bravo, domnule Morgan, mult noroc în viitoarea ta carieră. Și acum, dacă ești amabil, amintește-ți că trebuie să terminăm de filmat o scenă...

— Nu te grăbi! Nu ieșim de aici până nu ne lămurim.

— De ce? îl întreabă ea cu neîncredere. Nu ești în stare să joci, dacă nu simți că sunt gata să-ți cad în brațe?

— Eram sigur. Știam că o să-mi porți pică pentru că mi-am încercat șansa ca să obțin rolul ăsta. Iar eu, care m-am gândit tot timpul, simțind că înnebunesc, la ce o să se întâmple când mă voi întoarce!

— Ce putea să se întâmple aici pentru tine, după ce ai părăsit fără regrete „Zorii dragostei noastre”?

— Nu-mi pasă de serial, vorbesc de lucruri mult mai serioase!

— Evident, cariera ta e mai importantă decât orice. Nu-ți pasă, desigur, că mi-am pierdut rolul, din cauza ta...

— Dumnezeu! Ești geloasă pe succesul meu! Și în timp ce eu, nebun de neliniște, mi-am închipuit că ai fost răpită și altele mai rele, tu mă învinuiești că îți pun tot felul de piedici? Ești furioasă fiindcă am profitat de șansa pe care mi-ai oferit-o, nu-i așa?

— ...te doare-n cot de ce o să se întâmple cu serialul...

— N-o să se întâmple nimic. Deja i s-a scris un nou scenariu, pentru Sarah și pentru alte vedete care vor fi invitate să joace în el.

— ...nu-ți pasă decât de tine.

— Exact! De aceea mi-am petrecut trei zile dându-ți telefoane și trimițându-ți telegrame la care n-am primit niciun răspuns! se ambală el scuturându-o de umeri. La naiba! Parcă-mi spuneai o dată că mă iubești.

— Niciodată! Ți s-a părut, lăsa ea să-i scape.

— Dacă mă iubeai, ar fi trebuit să fii mândră de mine.

— Nici măcar nu știi ce e dragostea. Toate aceste săptămâni pe care le-ai petrecut alături de mine, folosindu-te de mine, știind că o să mă părăsești... Cum ai putut să faci așa ceva? Să pleci la Los Angeles lăsându-mă să cred că e vorba doar de o discuție despre un film care se va turna în primăvară.

Cu lacrimi în ochi Shirley se întoarse, încercând să nu izbucnească în plâns.

— Ascultă, mă pregăteam să zbor spre New York având într-adevăr un contract pentru a turna în aprilie, dar Dave m-a anunțat că Studiourile Scorpion mă angajează imediat pentru a înlocui actorul principal... care-și rupsesese piciorul.

Ochii plânși ai tinerei femei se făcură mari și ea își întoarse încet capul.

— Ce tot spui?

— Îți imaginezi? Nici nu mi-a venit să-mi cred urechilor.

— Trebuie să înlocuiești...

— Pentru Dumnezeu, în ce limbă trebuie să-ți vorbesc ca să înțelegi? Cum altfel decât print-un noroc nemaipomenit **s**-ar fi putut să-mi pice un asemenea rol?

— Și ți l-au oferit duminica trecută?

— Da, am aflat la zece seara. Trebuia făcut ceva pentru a rezolva situația, iar eu am fost cel mai apropiat de genul de interpretare a actorului principal. Dave mi-a spus să n-am nicio ezitare și să profit de această șansă până când ei nu-și schimbă părerea. Și după o oră de negocieri am semnat și apoi am încercat să te sun...

— N-ai făcut-o...

— Desigur că n-am făcut-o! Ținând cont de decalajul orar, era ora două noaptea la tine și știam că dormi. Așa că am cerut la hotel să mă trezească la ora patru ca să pot ajunge la șapte la New York, să fiu lângă tine când o să te trezești.

— Totuși n-ai făcut-o, repetă ea încăpățânată.

— Au uitat să mă trezească. Așa că tot ce-mi mai rămânea de făcut era să încerc să-ți las un mesaj pe blestematul ăla de robot, fiindcă îmi închipuiam că ai fi putut să afli vestea de la altcineva.

— N-am ascultat tot mesajul tău... zise Shirley, cu un început de regret. Robotul **s**-a... spart.

— Și n-ai avut grijă să-l înlocuiești. Am crezut că l-ai întrerupt fiindcă nu voiai să vorbești cu mine. Așa că am trimis niște telegrame, dar n-am primit niciun răspuns.

— N-am primit nimic. Eram la Claire, încă de luni.

— Am sunat de zeci de ori la ea la birou și n-a vrut să-mi spună nici unde ești, nici ce faci.

— Burt, spuse grav Shirley, punându-i mâinile pe piept, deci nu știai nimic despre filmul din Tahiti, atunci când ai semnat pentru „Zorii dragostei noastre”?

— N-ai auzit ce ți-am spus: eram atât de nesigur de posibilitățile mele încât l-am implorat pe Jerry să semnez

un contract pe o lună, dacă n-aș fi reușit să fac față cerințelor rolului.

— Un contract pe o lună, șopti ea.

— Cu preaviz de o săptămână, continuă el. I-am mai precizat de asemenea lui Jerry că aș putea pleca dacă se vor ivi ocazii favorabile și mi-a răspuns că n-are nicio obiecție, că nimeni...

— ...nu e indispensabil, continuă ea.

— Este singurul lucru de care mă simt vinovat, Shirley. Dacă aș fi rămas, Johnny și Alana ar mai fi dus-o multă vreme. Dar nu puteam să las să-mi scape ocazia de a filma la Hollywood, înțelegi.

— Da, ești un actor bun, Burt.

— Și ți-o datorez pe de-a-ntregul, murmură el prinzându-i mâinile. Am luat această decizie gândindu-mă la tine. Spune-mi că nu mă mai urăști.

— Niciodată n-am să te pot urî, răspunse ea cu glasul stins.

Știa că acest nou film o să-i despartă, orice ar fi să se mai întâlnească.

În același timp nu era foarte sigură dacă dragostea lui Burt fusese sinceră...

Se auzi o bătaie în ușă, care le dădea de veste că scena ce se turna trebuia terminată, iar Shirley simți o strângere de inimă. Or să mai joace împreună câteva clipe și apoi Burt o să plece, lăsându-o singură cu amintirile ei.

Burt o prinse de bărbie, iar ea se strădui să afișeze un zâmbet curajos.

— Haide, Johnny! îi aruncă ea. În scenă, să-i facem praf...

— Nu-mi pasă de Johnny, îi răspunse el prinzându-o în brațe. E vorba despre mine și despre tine. Și nu cred că în acest moment jucăm doar o scenă de film, nu-i așa?

Ochii lui de un albastru profund lăsau să se vadă limpede zbuciumul de dincolo de ei și Shirley nu se mai putu stăpâni de această dată, izbucni în hohote de plâns.

— Du-te naibii, Burt! Te-am felicitat, ți-am zâmbit, ți-am spus tot ce ai vrut să auzi. Ce mai vrei de la mine?

— Te rog să-mi răspunzi cu da: „da, o să plec cu tine în Tahiti, da, o să mă căsătoresc cu tine”!

— Ce? Ce... îmi ceri? exclamă ea uluită.

Brațele lui Burt o strânseseră mai tare.

— Te iubesc, domnișoară Padgett, reluă el, amuzat de aerul ei surprins. Îmi pare rău că scenariul meu nu este foarte original, ar fi trebuit să fie scris de profesioniști...

— Să mă căsătoresc cu tine...? repetă ea într-un murmur.

— Și o lună de miere la Papeete.

— La Papeete... repetă ea visătoare.

Burt o sărută ușor pe gură.

— Te iubesc, draga mea.

— Și eu te iubesc. Și vreau să mă căsătoresc cu tine, dragostea mea, suspină Shirley tremurând de fericire.

— Știi, poți continua să filmezi acolo. I-am convins pe cei de la Scorpion să-ți dea un rol.

— Ești nemaipomenit!

— Nu ești curioasă să știi ce fel de rol? N-o să ai nicio scenă de dragoste.

— Ba da, îl corectă ea. Dintre acelea care contează cu adevărat.

— Și vor conta întotdeauna, adăugă Burt sărutându-o cu pasiune.

Sfârșit